

סידור תפלה להרש"ש

לקיים מ"ע אנכי ה' ולא יהיה לך וליחד ה' ב"ה

אחד א"ח ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא ד' נוקביה
לאה ורחל העומדת אחורי ד' ספי' תנה"י דז"א שבה שם אדני

יאהדונהי אחדות גמורה

ויכוין לקבל ד"מ ב"ד מד' אותיות
הויה וד' אותיות אדני לייחדם ע"י
ד' אותיות אה"ה וע"י עסמ"ב

ימסור נפשו עק"ה
בקיל' יאא יוד הי ויו הי
שריפ' הרה יוד הי ואו הי
הרג וני יוד הא ואו הא
ומנק ה"ה יוד הה וו הה

ויכוין להעלות נרנח"י שלו למ"ן אל
הנוק' דז"א דאלי' העומדת בצריאה
ולהמשי' לה ייא"י דס"ג דאותיו' מכתר

וחכמ' דא"י והם כמס' א"ל צסוד חסד אל ויכוין להמתי' בו את הב"פ שך שך
דינים דזו"ן הנכללים אח"כ בה. ועי"ז מתמלא שם אדני שבה

אלף דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ שך שך ויא"י.

גם יכוין להעלות נרנח"י שלו עם
הנוק' דז"א עם הרפ"ח אל הז"א.

גם יכוין להמשיך מה"י אחרונה
דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס.
מוסין דהויה ואדני עם הנרנח"י
דו"ק לזו"ן.

יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי
יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

יוד הא ואו הא ס"ה
י יה יהו יהוה רפ"ח
ויכוין לחבר זו"ן ומהחברת רחל
עם לאה יאהדונהי

גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם
אותם המוחין אשר נכנסו בתיבת
שמע ישראל עם נשמתו עם נשמת
היסוד דא"א שבצינה דז"א עם
הבירורין הגז' למ"ן לאו"א.

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה יהוה
יהוה יהוה

יאהדונהי

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אלהים אלהים
אהיה יהוה אלהים
יהוה יהוה אלהים
אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן
גם יכוין לסלק האור שבפרק
אמלעי דהוד דתצונה ולהעלותו
לת"ת דידה ומלטקן הפרק הגז'
ללורך בינה דז"א.

סידור תפלה להרש"ש

לז

ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם **אור עלמות** דא"א ג"כ למזל העליון (א) ויכוין להמשיך אי"פ דתרין כתפין דא"א שהם תרין עטרין דדעת דז"א וגם או"פ דקולא דשערי דא"א עד רישא דז"א :

ויכוין לזווג **הב' מזלות** נולד ונקה שהם ע"צ וקס"א.

יוד אלה הי היו יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחצ"ד דאבא. וד' מוחין דבינה לחצ"ד דאימא. גם יכוין שפי ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ס פרלוף א'. ואימא עם תבונה פרלוף א'. ויורדים או"א עילאין ומתלבשים ציססו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות ודחיצו דפנימי' ופנימי' דחיצו' רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זווג פנימי רוחא ברוחא בכתרים ובחצ"ד ובז"ת

איהיהיה יאההיהה יאהלוההים יאהדונהי

גם

(א) ועיין צס' עלי נהר די"ג ע"א אות מ"ה שכתב וז"ל מ"ס ב' אחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקולא דשערי לרישא דז"א הוא לפנימיות דחילונית כנז' בדרושי ר"ה וכו' ומ"מ משם מבואר שבחי' קולא דשערי אינה נכנסת אלא באבות שכל בחי' השערות היא בחי' או"מ וג"ל שכתב כן כיון שהמו' הנכנסים באבות הם ממקי' או"א ויש צמקי' ככל מה שיש בפני' א"כ צק"ס שכנסו הפני' גם קולא דשערי היולאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א עכ"ל. **יאה**

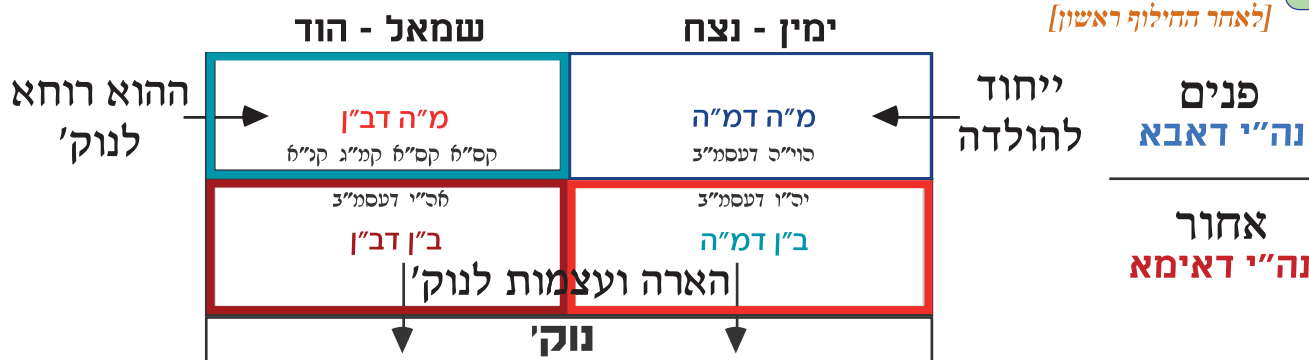
(ב) וכמ"ס צס' עלי נהר די"ג ע"ד אות מ"ג וז"ל ומ"ס זווג פנימי רוחא ברוחא אהיה היה אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו' והנה במלת שמע עשינו זווג חילון דגופא בגופא דאו"א התמידי ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי וכעד"ז זווג זו"ן במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא וזו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום וע"ש ואני הלעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ס צס' פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז וז"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א ל"ל אח"כ וט"ס נפל בספרים וע"ש וג"ל הטעם שאמר ע"ס יען כי רלה לפ' כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א והם זווג החילון דגופא בגופא וגם זווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ע"ס ול"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ יען כי קודם לריך לזווג הזווג החי' דאו"א עתה מלבד הזווג החילון דמלת שמע ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ וזהו לא כמ"ס צס' עלי נהר כי הזווג החי' שהוא רוחא ברוחא דאו"א בגופא דאו"א כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הדי"ב **יאה**

(י)

יד שמאל דא"א		או"א	יד ימין דא"א		
אימא כללי - ב"ן - מלבישה על יד שמאל דא"א			אבא כללי - מ"ה - מלביש על יד ימין דא"א		
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה		ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע
שמאל דאימא הכללי	ימין דאימא הכללי		שמאל דאבא הכללי	ימין דאבא הכללי	הפר' הנתקנים
פרק אמצעי זרוע שמאל דא"א	פרק עליון יד שמאל דא"א		פרק אמצעי זרוע ימין דא"א	פרק עליון יד ימין דא"א	מקור ההמשכה
בינה דאימא	חכמה דאימא	← →	בינה דאבא	חכמה דאבא	מוחין
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה	← →	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	שפע
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה		ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע
אימא פרטי	אבא פרטי		אימא פרטי	אבא פרטי	הפר' הנתקנים
שמאל דפ"א (זרוע שמאל)	ימין דפ"א (זרוע שמאל)		שמאל דפ"א (זרוע ימין)	ימין דפ"א (זרוע ימין)	מקור ההמשכה
בינה דאימא	חכמה דאימא	← →	בינה דאימא	חכמה דאימא	מוחין
ב"ן דב"ן	מ"ה דב"ן	← →	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	שפע

א. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הקטנים - חילוף פרטי (חול):

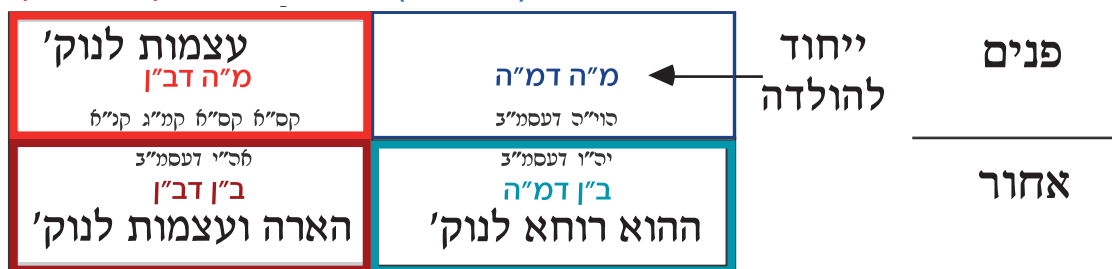
[לאחר החילוף ראשון]

ב. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף פרטי (שבת):

[לאחר החילוף שני]

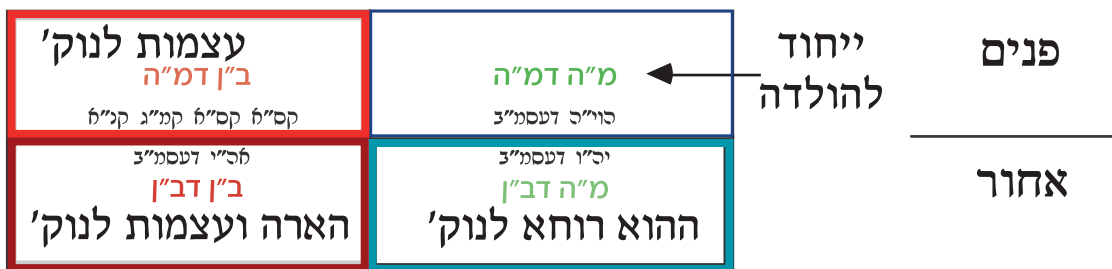
נה"י דאבא (צד ימין) נה"י דאימא (צד ימין)

ג. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף כללי (פרו ורבו):

[לאחר החילוף שני]

נה"י דאבא (צד ימין) נה"י דאימא (צד ימין)

מקורות
ע"ה ח"א דף ק' ע"א שמו"ש
אות ג' וד', עמ' ג' שמו"ש אות א'.
גה"ש דף ז' ע"ד.
אור הלבנה חלק אור החיים
דף רמ"ו ע"ב.
ש"ש ח"ב דף ע"ג ע"ג.
צדק ושלום דף י"ח ע"א.
תו"ח מ"ו סע"ב.
בית לחם יהודא ח"ב דף נ"ג ע"ד.
שע"ר ח"ב ש' קנ"ב, ל"ו, קכ"ג, קל"ב.
ענ"ה דף פ"ד סע"א (ד"ה והשתא).
כרם שלמה ח"ו דף כ"ב אע"ב.

בזו"ן הגדולים, ז"א נתון לנוק' רק **בין דב"ן** (באטב"ח), שהרי **מ"ה דב"ן** סתום בתוך יסוד דאבא. מ"ה וב"ן דב"ן יתלבשו בנה"י דאימא בחילוף השני (ע"ג רישא דז"א), במילת "באהבה".
ע"ה ח"א דף ק' ע"ד. הקדמת השד"ח באור"ה דף ק"ב הנ"ל. בא"ל ח"ב דף ק"ג סע"א. כרם שלמה ח"ו דף רפ"ט ע"ב. שע"ר ח"א ש' ר"א (א"א לחלק את לבוש היסוד).

עיי אוצרות חיים שער ז"א פ"א, ובעיקר בדף כו' ע"ג אש"ל אות ו'. עיי גם מבו"ש ש"ה ח"א פט"ז דף מדי ע"א שמועה א' ושמועה ג', ובדף מדי ע"ב שמועה ב'.

מקורות נוספים: ע"ח שכ"ט פ"ה, שכ"ה פ"ו. מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ו ופ"ז ופ"ח. מבו"ש ש"ה ח"א פ"ו דף לח'.

השד"ה באות ו', מביא ג' שמועות שונות מדברי הרב, ומוכיח שאלו השמועות אינן חלוקות אלא מתיחסות לזמנים שונים. שלושתם בזמן עיבור ויניקה, אלא ששלושת הזמנים הם עיבור דעו"י (שמועה ג'), יניקה דעו"י (שמועה א'), ומוחין דעו"י (שמועה ב').

שמועה ג' - רגילה שכ"ה פ"ו מבו"ש מד' ע"א עיבור דעו"י	שמועה ב' מבו"ש מד' ע"ב מוחין דעו"י	שמועה א' - מיוחדת שכ"ט פ"ה מבו"ש מד' ע"א יניקה דעו"י	אוצרות כו' ע"ג (פרקין) עיבור דעו"י	ו"ק דא"א (בתוך ז"א)
				פ"ע דחסד
				פ"א דחסד
		דעת (2)		פ"ת דחסד
				פ"ע דגבורה
				פ"א דגבורה
		דעת (2)		פ"ת דגבורה
				פ"ע דת"ת
		יסוד דע"י בכתר דז"א (4)		פ"א דת"ת
		חכמה (חצי ת"ת דא"א)		פ"ת דת"ת
חב"ד (6)	כתר (6)	חכמה (1)		
			חכמה (3)	פ"ע דנצח
(8)	חכמה (7)	דדי או"א (5)	חסד - נצח	פ"א דנצח
חסד	חכמה	ת"ת - יסוד (9)	נצח	פ"ת דנצח
נצח				
	בינה	דדי או"א (5)	בינה (3)	פ"ע דהוד
גבורה	בינה	גבורה - הוד	גבורה	פ"א דהוד
הוד	בינה	נוק דז"א (9)	הוד	פ"ת דהוד
	דעת	בינה	דעת (3)	פ"ע דיסוד
ת"ת	דעת	בינה	ת"ת	פ"א דיסוד
יסוד	דעת - שאר גופא דז"א	בינה	יסוד	פ"ת דיסוד

הערות:

* בע"ח כתי"י יש רק שתי שמועות, במודפס יש ג'. השמועות ב' וגי ברי"ש מתחלפות עם השמועות ג' ובי של מבו"ש.

* שמועה א' מופיעה בסדר שונה, במבו"ש.

(1) חצי ת"ת דא"א בחכמה דז"א: עיי מבו"ש דף מדי ע"ב, פעם כתוב חצי ת"ת ובד"כ פ"ת דת"ת. ומסקנה: פ"ת דת"ת רק עם מוחין דאימא, וחצי ת"ת גם מוחין דאו"א.

(2) פ"ת דחוי"ג דא"א בדעת דז"א: הגהת השמי"ש ע"פ שכ"ט פ"ה, זה לא מופיע במבו"ש, אלא כתוב אפילו במפורש שאין דעת.

(3) פ"ע דנה"י דא"א בחב"ד דז"א: ענין זה לא מתורץ עם השמועה ג', ממבו"ש. עיי הגהה בסוף או"ח דף נח' ע"א, מיושב ע"פ דף כב' ע"ג, ר"ש אות א'.

(4) יסוד דע"י בכתר דז"א: במבו"ש כתוב חצי יסוד דע"י בכתר דז"א. זה לא כ"כ קשה מפני שכתר דז"א בקושי מגיע לחי"ת דע"י.

(5) פ"ע דני"ה דא"א בדדי או"א: במבו"ש כתוב פ"ע דני"ה דא"א בדדי בינה.

(6) עיי השד"ה, סוף אות ו', ע"פ מ"ש בשער כ"ה פ"ו, שהת"ת דא"א שהיה חב"ד בזמן היניקה דז"א (שמועה ג'), נעשה כתר דז"א בזמן הגדלות. נמצא שזאת השמועה (דהיינו שפ"ת דת"ת דא"א מתלבש בכתר דז"א, שהיא שמועה ב') בגדלות דעו"י.

(7) במבו"ש לא כתוב "ואינם מתפשטים".

(8) במבו"ש כתוב נה"י דא"א בלשון סתם, בלי למעט פ"ע.

(9) ע"ח ח"ב דף כ"ג ע"א ("ווי"ש איהו בנצח ואיהי בהוד").

סדר מערכת של כ"ד/שש שעות

סדר כניסת המוחין דקטנות של זו"ן בקריאות שמע השונים (אחור)

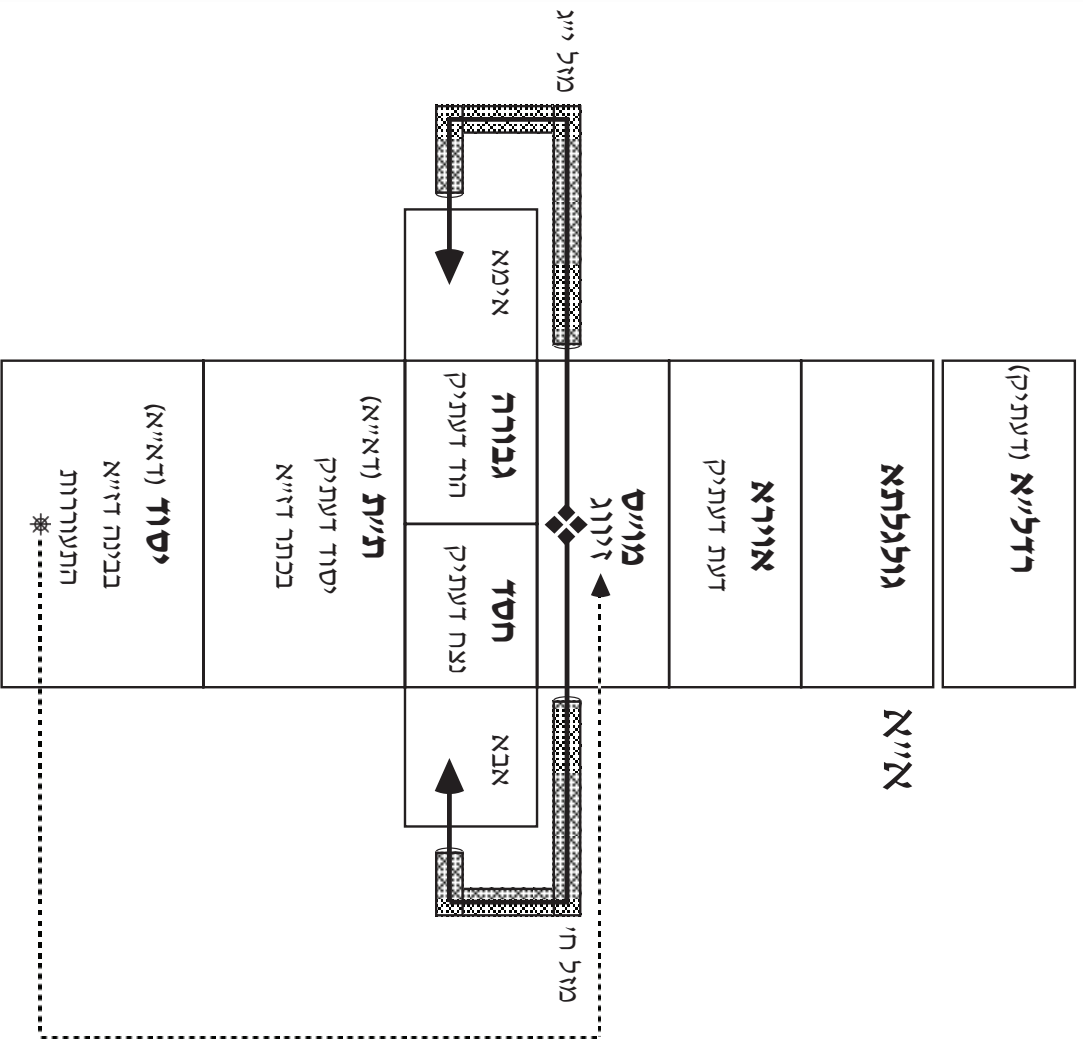
מקורות
 שעה"כ דף י"ט ע"ג.
 סידור ח"ב הקדמה לק"ש דף ל"ב ע"ב והגהה בדף ל"ג ע"א.
 ענ"ה דף ל"ד סע"ב ובעיקר דף ל"ה, הגהת השד"ה אות ס"ב.
 נה"ש דף י"ז סע"ג.
 ע"ה ח"ב דף כ"א ע"ב.
 באתי לגני ח"א דף נ"ב סע"א.
 קניין פירות דף נ"ד ע"ב.

מקום ההמשכה	ו"ק דגדלות דצ' דאימא - שמאל	מוחין מצד אבא - ימין (קטנות לזו"ן)		מוחין מצד אימא - שמאל (קטנות לזו"ן)		ק"ש
		ל"מ	צ'	ל"מ	צ' (תמיד קיים)	
חיצוניות דע"י	אחד	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		יוצר
פנימיות דא"א	אחד (כניסת המוחין דקט' לאחר ההמשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		קרבנות
חיצוניות דא"א	אחד (כניסת המוחין דקט' לאחר ההמשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		ערבית
חיצוניות דאו"א	אחד (כניסת המוחין דקט' לאחר ההמשכה מע"ס דא"ק)	ישראל כחב"ד חג"ת לז"א שמע נה"י לנוק'		מצב התחלתי		על המיטה

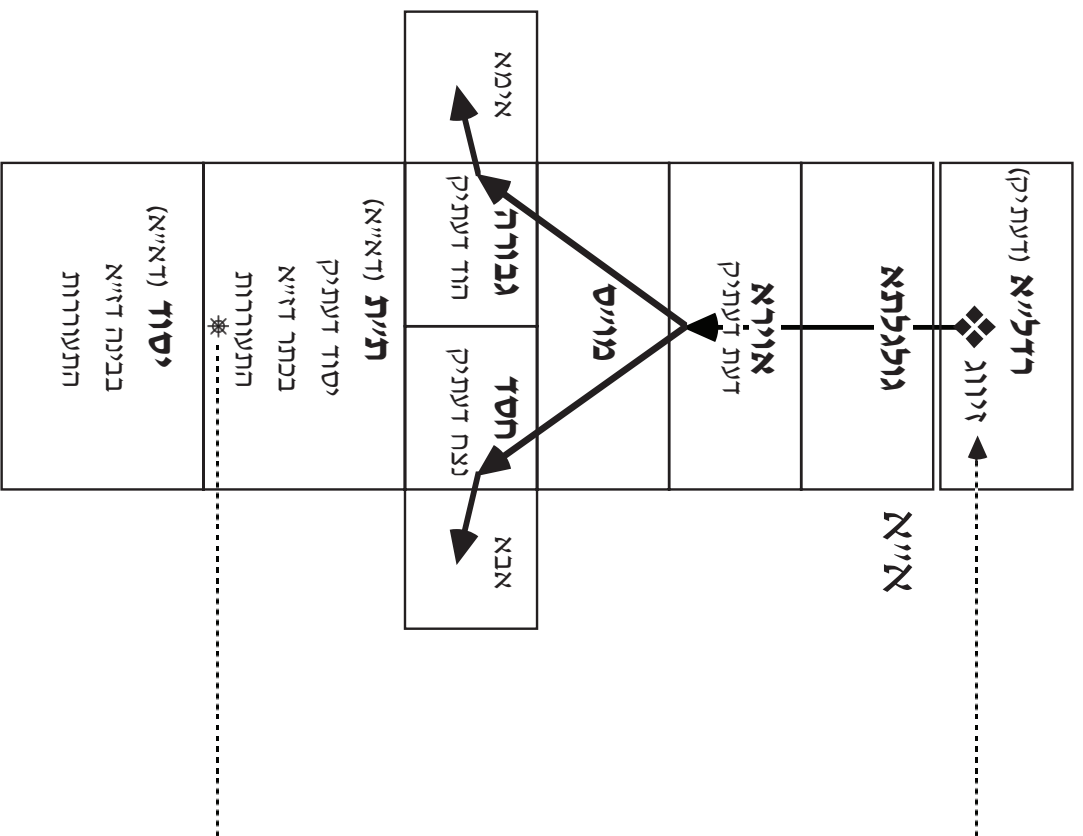
גדלות (צ' דאימא - שמאל)			תשלום מוחין דיניקה		
חב"ד - כלי פנימי ל(חב"ד ד)ז"א בג' תיבות אלקי	חג"ת - כלי אמצעי ל(חב"ד ד)ז"א בתיבת אחד	נה"י - כלי חיצון ל(חג"ת ד)ז"א בתיבת אחד	חב"ד - כלי פנימי דזו"ן הנקראים ז"א בתיבת ישראל	חג"ת - כלי אמצעי דזו"ן הנקראים ז"א בתיבת ישראל	נה"י - כלי חיצון דזו"ן הנקראים נוק' בתיבת שמע

ע"י סידור הרשימה ח"א דף ל"ג ע"ב (מילת "אחד"), ע"מ ח"ב דף כ"ג ע"ג ריפ"ש אות א', אמ"ל דף ס"ד ע"ג אות ע"ג, פתי"ע דף י"ט סעי"ד אות ט"ז ד"ה ע"ד מצאתי, שם משמעון דף צ"ז ע"א, תו"ח דף קס"ט ע"א.

סופר ב' - מלכר

סופר א' - מלגו

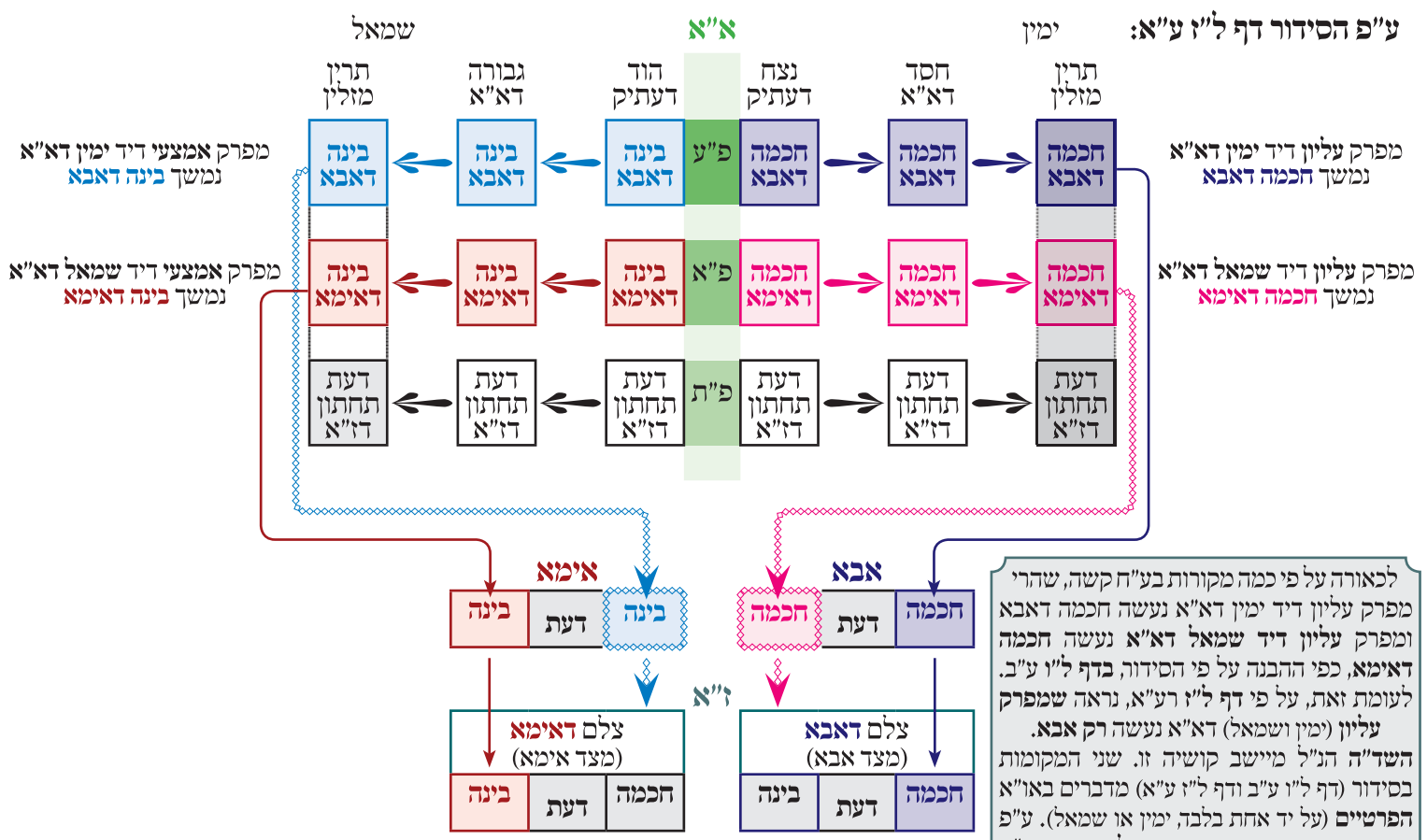
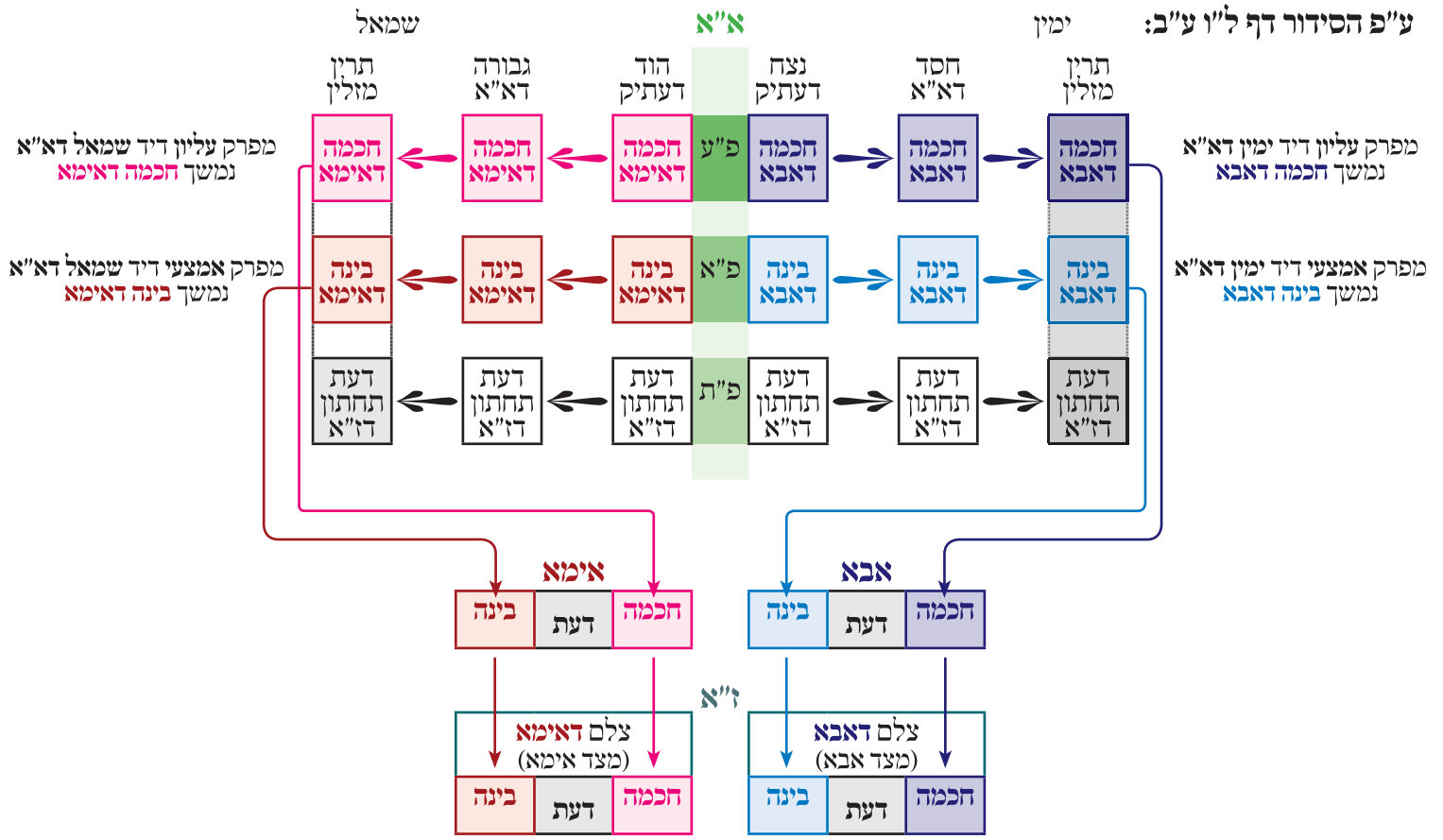

עי"פ שיטת הריפ"ש, המסלול "מלכר" הינו העיקרי.

מקורות

סידור חול דף ל"ו ע"ב, ל"ז ע"א. ע"ח ח"א דף צ"ד סע"ג שמו"ש אות א'. ענ"ה דף פ' ע"א, חידושי השד"ח. ענ"ה דף מ' ע"א אות מ"ד.

סדר המשכת חב"ד דז"א ע"פ חלוקת ג' פרקין דחג"ת דא"א (נה"י דעתיק מלוכש בתוך חג"ת דא"א)

לכאורה על פי כמה מקורות בע"ח קשה, שהרי מפרק עליון דיד ימין דא"א נעשה חכמה דאבא ומפרק עליון דיד שמאל דא"א נעשה חכמה דאימא, כפי ההבנה על פי הסידור, בדף ל"ו ע"ב. לעומת זאת, על פי דף ל"ז ע"א, נראה שמפרק עליון (ימין ושמאל) דא"א נעשה רק אבא. השד"ח הג"ל מיישב קושיה זו. שני המקומות בסידור (דף ל"ו ע"ב ודף ל"ז ע"א) מדברים באו"א הפרטיים (על יד אחת בלבד, ימין או שמאל). ע"פ הבנה זו, המבנה שונה: מפרק עליון דיד דא"א נעשה חו"ב דאבא, ומפרק אמצעי דיד דא"א נעשה חו"ב דאימא. ויש לראות את ב' הסוגיות בסידור, על פי מבנה זה.

שער פו פ' ד

דחג"ת דא"א ע"י היסוד דא"א שנתעורר **גם**
מעורר למו"ס ויורד הטי' ממו"ס לב' המזלות
דדיקנא ואח"כ גמשך לאו"א ע"כ **ולעב"ד**
עדיין לא זכ"ל דאיך יעלה על הדעת דמאחר
דהטי' ירדה בנה"י דע"י הגנוז תוך החג"ת
דא"א וגם נזדווג החג"ת דא"א ע"י התעוררות
היסוד כנו' שיעלה הטי' ההיא למוחא דא"א
כדי שיבוא מלובש בצלם הגמשך לו מא"א
כנו' והלא המו"ס והדיקנא הם למעלה מנה"י
דע"י וחג"ת דא"א ואי אפשר שיחזור דרך
עלייה לצאת עכ"ל **והרואה יראה דאיך עירב**
ב' הקו' ביחד ופתח בכד וסיים בחבית שמתחילת
דבריו שהק' הרי או"א הם תחת הזקן גר'
שכוונתו להק' כמו שהקשה הריפ"ש ז"ל בדמ"ת
ע"א דאיך אפשר להיות דאו"א יונקים מהדיקנא
כיון שאו"א מלבישים לא"א עד טיבורא דלבא
והשערות דא"א ארוכים וחפיין על או"א
ומגיעים עד רישא דז"א ואין האורות יוצאים
אלא דרך פיפיותיהם בסופם למטה א"כ איך
אפשר שיתזרו האורות לעלות עד רישא דאו"א
יעש"ב **ומה שהביא מס' אמל"י** היא קו' אחרת
דאיך יתכן להיות שהטי' תעלה מחג"ת דא"א
לדיקנא דיליה כיון שהדיקנא היא למעלה
מחג"ת ולא איירי כלל באו"א וזו ג"כ הק'
הריפ"ש בדצ"ה יעש"ב מה שתי'.

גם מה שהקשה על תי' הר"י כהן ז"ל
לא הבנתי דבריו גר"ו מאי קו' איכא שהרי
לזה עצמה תי' הר"י ז"ל דאין הכוונה דאותה
הטי' דחג"ת היא עצמה עולה לדיקנא אלא דטי'
הנו"ה דע"י הגנוזים בחג"ת דא"א שנעשית
ע"י התעוררות היסוד דא"א זה מקבלים או"א
כך במקומם מבלי עלייה שהרי הם מלבישים
חג"ת אשר בתוכם נו"ה דע"י אלא שלאחר
שהיסוד דא"א עורר את החג"ת ונזדווג וקיבלו
או"א אותה טי' כך במקומם מחג"ת כמ"ש
גם מעורר היסוד למו"ס דא"א ויורד הטי'
ממו"ס למזלות דדיקנא ומשם נמשכת לאו"א
והשתא ניחא דליכא שום עלייה ולא ידעתי
מה נשאר קושי כלל ודו"ק.

איברא ראיתי להתו"ת ז"ל בדס"ב ע"א
שיישב כפשוטו דמחג"ת נמשכה הטי' לדיקנא

לאו"א שלאחר שנעשה סוד הזיווג דנשיקין
לצורך ז"א למעלה במו"ס ע"י החיך וגרון
דח"ס שנעשה ע"י עליית והתכללות האורות
דא"א וע"י ואו"א למעלה בחצי גוף העליון
דא"א בסוד תכ"ב כנו"ל בפ"א ושי"ז פ"ב
אז נמשכה הטי' ההיא ליסוד דא"א כנו' לעיל
ספ"ב ופ"ג יע"ש ואח"כ הוא נותן הטי' ההיא
לאו"א בהיותו מלובש בתוך יסודותיהם להיות
שם בסוד ע"י במעי אי' כנו' והוא סוד הכל
הנו' וכמ"ש במבו"ש ש"ה ח"א פ"ח דק"א
ע"א וז"ל ונמצא כי בהיות הטיפות של הזיווג
א"א הנ"ל נתונים ביסוד שלו הם עומדים ממש
תוך ב' היסודות דאו"א כי היסוד דאריך נחלק
לב' חציו נתון ומלובש תוך יסוד דאבא וחציו
ביסוד דאי' ואז היסוד דאריך העומד בתוכם
השפיע ונתן טיפות אלו תוך יסוד דאבא
ונתערבה שם במחצית הימני דזו"ן המתלבש
בתוך אבא כנו' ואז אבא אח"כ בסוד זיווג
שנזדווג עם אי' נתן המחצית ההוא עם הטי'
ההם בסוד זיווג תוך אי' ואז גמצא כל בחי'
זו"ן בסוד ע"י תוך אי' לבדה ע"כ יע"ש ודו"ק.
ואחר כותבי מצאתי לרבינו ז"ל בסה"ל פ'
ויצא על פ' והכבשים הפריד יעקב דט"ל ע"ג
שכתב וז"ל והנה בעת שרצה המאצ"י לתקן
המלכים דמיתו אסף רגלי א"א למעלה וע"כ
יצא הבל מיסוד אריך שעלה לת"ת שלו
ונתעוררו מוחי או"א ונתחממו לזיווג מהבל
הנו' ונזדווגו עכ"ל יע"ש הרי מבו' בפ"י דהבל
הנו' אינו מו' ממש אלא שהוא מעורר מוחי
או"א בסוד חימום לזיווג וק' על הגי' תרי
אריותא הריפ"ש ז"ל והשמ"ש גר"ו איך
אישתמיט מינייהו לשון הזהב של רבינו ז"ל
וצ"ע.

כתב עו"ש ז"ל עוד צריך להבין כיצד
בא השפע מחג"ת דא"א לדיקנא ומדיקנא
יורד לאו"א כמ"ש בשכ"ט פ"ו הרי או"א הם
תחת הזקן ע"י בס' אמל"י דס"ד אות ע"ח
וע"ש מה שתירץ משם הר"י הכהן ז"ל שהביא
מתניתא בידיה מ"ש בש' מארשב"י בבי'
אדר"ז וכו' יע"ש דנמ"ל משם דמה שנמשך
הטי' עד הדיקנא ר"ל דאחר שנעשה הזיווג

שער טז פ"ה

מסתלקים מהם אלא נשארים בהם בקבע שהרי תמיד הם פב"פ ולא פסיק זיווגיהו לעלמין היינו בערך זו"ן אבל בערך הכולל גם הם נק' זו"ן ואין המו' בהם בקבע וכמ"ש לעיל בד"ה והנה יש וכו' יע"ש והשתא נחא שא"א להיות לבח"י המו' להתהוות ע"י השערות דרישא ודיקנא דא"כ היו נשארים בהם בקבע ואין זה רצון המאציל העליון וכמו שכן הוא הטעם בזו"א ודו"ק.

ואם נשכיל עוד נראה שהכל הולך בסדר א' ממש כמו בזו"ן שכמו שבזו"א להאציל מציאותו הא' היה ע"י א"א שהוא הכתר בהצטרפות או"א ולבח"י המו' שלו היה ע"י או"א כמ"ש לקמן בשכ"ח פ"ב ובמבו"ש דצ"ו ע"א יע"ש כן היה ממש באו"א שלהאציל עיקר מציאותם הא' היה ע"י החיבורתי שהם מבחי' הכתר דא"א בהצטרפות השערות דרישא ודיקנא שהם חו"ב כי האוירא שממנו בח"י הנימין דרישא הוא בח"י מוחא כמ"ש בש' א"א פ"ג ומבו"ש ש"ב ח"ג פ"ד דס"א יע"ש והמו"ס שממנו בח"י הדיקנא היא נק' נקבה כנו' במבו"ש שם פ"ו דס"ג סע"ב ולקמן בשי"ט פ"ט יע"ש ולבח"י המו' שלהם היה ע"י זיווג דנשיקין דחיד וגרון שהם בח"י חו"ב כנו' בריש פירקין והיינו ממש כמו בזו"ן ודו"ק.

שם אך זו"ן וכו' ולכן הוצרך להאציל מציאותו ממש בעי' א' נ"ב אינו ר"ל להאציל מציאותו מחדש שהרי זה היה לאחר השב"י ועי' להשמ"ש גר"ו בשי"ד פ"ג אות ד' יע"ש שכבר היו נאצלים זו"ן אלא ר"ל בח"י תיקון שהיו עתה בלתי תי' קוים ולא פרצו' וגם שהיו חסרים והוצרך להם העי' לתקנם ועי' מבו"ש ש"ה ח"א פ"א דצ"א סע"א יע"ש ומה שניתקן ע"י עיבור א' הוא שנעשו בח"י תכ"ב ועי"ש דצ"ה פ"ה וק"ל.

פ"ה כי הזיווג הא' שהוא וכו' אינו אלא ע"י א"א שמכוחו כל האצ"י אך הזיווג השני הוא באו"א לעשות להם מו' נ"ב כוונתו כמ"ש בשכ"ח ספ"ב ומבו"ש דצ"ו ע"א לתת טעם שאיך בח"י המו' הגדולים נעשו ע"י זיווג או"א

וז"ל שם וא"ת איך תעלה הטי' מיסוד דא"א למולות תיקשה איך עולה מחו"ג דא"א למולות אלא שזו הדיקנא היא למטה מן החו"ג שהוא מהפר' חג"ת דא"א וכו' יע"ש ודפוח"ה ולפי הנראה שזה נעלם מעיני כבודם של הרב אמל"י והשמ"ש גר"ו וק"ל.

כתב עוד באות ו' ד"ה ודע וכו' וז"ל וצ"ע למה לא נעשה כל בח"י או"א אפילו בח"י מו' ונה"י מבחי' השערות הראש והזקן ולא היה צריך לבחי' זיווג הפה עכ"ל ולעד"נ ליישב עמ"ש רבינו לקמן בשכ"ח פ"ב ומבו"ש דצ"ו ריש ע"א שלמציאות וההויה הראשונה של ז"א שהם הו"ק שהם עיקר הו"א הם נעשים ע"י זיווג א"א כי מכוחו נעשה כל מציאות הא' דאצ"י אבל המו' דז"א שהם תוספת הטבה שהרי אינם תמיד בו בקבע הם נעשים ע"י או"א לפי שאינם שורש המציאות של ז"א יע"ש נמצא שכדי להמציא שורש המציאות והויה ראשונה צריך אורות גדולים יותר מאצ"י המו' ובש' מארשב"י בבי' אדר"ז מבו' שע"י החיבורתי דרישא דא"א נאצל מציאות גופא דאו"א שכי' וז"ל והנה יש עוד בח"י אחרת והם אותם ד' חיבורתי וד' נימין דרישא דגולגלתא דאריך המתפשטים דרך אחוריו של אריך וגם הם מתפשטים עד טיבורא דליבא ונמצאים או"א מכוסים פו"א בדיקנא ובהנהו נימין וחיבורתי ומכוח ב' האורות דפו"א נאצלו שם או"א ע"כ יע"ש וידוע שהחיבורתי הם מבחי' כתר דא"א והנימין הם מסוד ההוא אוירא רישא ב' והדיקנא היא ממו"ס רישא ג' דא"א כנו' בש' א"א ומבו"ש ש"ב ח"ג פ"ט ופ"י יע"ש ב' ולכן כאן כדי להאציל שורש מציאות הא' דאו"א שהם בח"י גופם הוצרך כל אלו האורות הגדולים שהם החיבורתי מבחי' הכתר דא"א והנימין מבחי' האוירא והדיקנא מבחי' חכמה מו"ס דא"א ובהצטרפות כל אלו האורות הגדולים האצילו את שורש ועיקר המציאות הא' של או"א משא"כ לבחי' המו' שלהם שלא הוצרך לכל זה רק הספיק ע"י זיווג חיד וגרון שהם חו"ב דאריך לבד לפי שהמו' אינם שורש ועיקר בהם רק תוספת הטבה ואע"ג דאו"א אינם כמו זו"ן שהמו'

תורת חכם

סב

והנה נבא להבין קצת מ"ש הרב ז"ל בשי"ג שער א"א פי"ג וז"ל שהח' תיקוני דיקנא דא"א מקבלים מח' חוורת, ואלו הח' מתיקון ורב חסד ואילך הם ו"ק דדיקנא, והה' תיקונים קדמאין הם סוד המוחין של הדיקנא, א"כ החב"ד של הדיקנא מקבלים מן החוורתא הנמשכת מדעת דכח דא"א מפני שהדעת גבוה מן החו"ב כמ"ש בש"ח שער הניקודים פ"ג וזה בכל הפר' לבד מן הז"א שאימא משפלת עצמה בסוד והאם רובצת וכו' לכך דעתו למטה מן החו"ב. וכתב עוד שבהסתכלותם או"א וזו"ן במצח דא"א אז הם שלמים שוים בקומתם וכשמסתכלים בפנים דא"א אז הם קצרי הקומה שהוא מהחזה שלהם ולמטה והוא בחינת זוג דישסו"ת וכן הוא זוג דו"ק דזו"ן ולא דזו"ן הגדולים בחי' הג"ר שלהם, ואלו נקראים נוק' קצרת הקומה מן החזה שלו ולמטה, ונקרא זוג דאב"א, אע"פ שמזדווגים פב"פ, והם נקראים יעקב ורחל שמקבלים מוחין מישסו"ת, והבונה היא שישסו"ת ר"ל א"ק ואבי"ע דבריאה והזו"ן הגדולים עם הקטנים שבוה אבי"ע נקרא מן החזה ולמטה ויעקב ורחל, ונקרא שמקבלים מוחין מישסו"ת, אע"פ שמקבלים מוחין מאו"א וישסו"ת, ונקרא שמסתכלים בפנים דא"א אע"פ שמסתכלים גם במצחא שלו כלו נקרא בשם פנים דא"א מפני שהוא בחינת א"א של זה אבי"ע דבריאה, וכמ"ש מורי הרב ז"ל שהזוג דחול נקרא דאב"א ונקרא בשם זוג יעקב ורחל ונקרא שמקבלים מישסו"ת, אבל בשבת שהוא בא"ק ואבי"ע דאצילות נקרא זוג דזו"ן הגדולים ונקרא שמקבלים מאו"א ונקרא שמסתכלים במצחא דא"א והם בין או"א בין זו"ן שלמים בקומתם, ויש בהם כל הש"ע נהורין בין לאו"א בין לזו"ן, ובחול אע"פ שיש להם כל הש"ע נקרא ק"ן נהורין, והנה כתבנו לעיל כי מה שמקבלים או"א וזו"ן מן הח' חוורת הנימשכים מן החו"ב דכח דא"א דרך

הגרון שלו הוא לצורך הו"ק של המוחין של אותו הענין שעוסק בו ומה שמקבלים מן הפנים שהוא מן הדעת דא"א והיסוד דעתיק הוא לצורך הג"ר של המוחין של אותו הענין אפילו בק"ש שהוא מוחין דו"ק, הו"ק דו"ק נתקנים ממה שמקבלים מן הח' חוורת והג"ר דו"ק ממה שמקבלים מן הפנים דא"א, וכפי הנראה מדברי מורי הרב ז"ל ומדברי הרב ז"ל בשכ"ט שער הנסירה פ"ד שבין הש"ע שמקבלים או"א וזו"ן מן הח' חוורת וכן הש"ע שמקבלים מן הפנים דא"א הנמשך מן היסוד דעתיק והדעת דא"א כלם נמשכים לגרון דא"א ומזדווגים חך וגרון ומשם יורדת הטיפה ליסוד דא"א דרך חוט השדרה ומשם ניתנת למזלות ומשם ניתנת לאו"א ומשם ניתנת לזו"ן, והו"סוד ההסתכלות או"א וזו"ן בפנים דא"א ובמצחא דא"א, וכן הוא סוד ההסתכלות פני א"א בפני זו"א ופני זו"א בפני הנוק' שיורדת הטיפה מן הח' חוורת ושל הפנים לחך וגרון ומשם ליסוד דא"א ומשם למזלות ומשם לאו"א ומשם לז"א ומשם לנוק' אלא שהסתכלות הקוצא דשערי הוא סוד מוחין דאחור ושל הפנים הוא מוחין דפנים:

בראש
חודש

ובזה נבין מ"ש הרב ז"ל ביחוד של השד"י שכתב שנמשיך הד' יודין דע"ב ולהלבישם בג' יודין דס"ג דישסו"ת ולא הזכיר או"א | אפשר שזה היחוד ממשיך באבי"ע דבריאה ואפילו הוא באבי"ע דבריאה דאצילות ששם אפילו או"א נקראים בשם ישסו"ת, וא"ת איך תעלה הטיפה מיסוד דא"א למזלות תקשה איך עולה מחו"ג דא"א למזלות אלא שזו הדיקנא הוא למטה מן החו"ג שהוא מפרצופי חג"ת דא"א וכן בכאן יהיה בדיקנא דיעקב ורחל דא"א שהוא בחי' יסוד דא"א, וכן מ"ש מורי הרב ז"ל בענין קול ודיבור וז"ל ולהוציאם דרך הפה אחר הזוג דחך וגרון דא"א בבחי' המקיף שבהם והקול שהוא בחינת המוחין דמ"ה

הם המוחין דעסמ"ב המוזכרים בתיבת ה' של הברכה, והנה בתיבת ה' של הברכה נמשכו החו"ג דאחור לזו"ן לז"א מאימא, ולנוק' שהם יעקב ורחל מו"א, ואח"כ בתיבת על ספירת העומר נמשך הדעת דפנימיות דיעקב ורחל מפנימיות די"ם דז"א שאותם החו"ג דאחור דאימא נעשו פנים בז"א כי האחוריים של העליון הם בחינת פנים לתחתון, ואע"פ שעדיין הז"א לא קבל החסדים דפנים עד תיבת היום יש פעמים שהתחתון מקדים ליקח מוחין קודם העליון וזה נקרא המשכת מוחין מתתא לעילא, ויש פעמים שהעליון לוקח קודם התחתון, וזה נקרא מעילא לתתא, כמ"ש בש"מ שחו"ף פ"ה וז"ל כשלוקח הז"א חיצו' נה"י דאימא אינה יכולה לעמוד בלי חיצו' ואז הפנימיות שלה נעשה חיצו' חג"ת וחיצו' חג"ת שלה פנימיות נה"י שלה, הרי מתתא לעילא, ובש"מ שער אנ"ך פ"ה מ"ב כתב וז"ל כבר ידעת כי החיצו' עליון נעשה פנימיות תוך פנימיות שלמטה ממנו, ואז חיצו' התחתון מוכרח לרדת להעשות פנימיות אל מי שלמטה ממנו יותר והבן זה ע"כ, הרי המשכת המוחין מעילא לתתא ואע"פ שמדברי מורי הרב ז"ל בסדר החדש נראה מדבריו שבתיבת ה' של הברכה אינו נמשך כי אם לזו"ן ולא ליעקב ורחל, סמך הוא ז"ל על המעיין שאיך יקבלו יעקב ורחל בתיבת ספירת העומר מי"ם דפנים דז"א קודם שקבלו מי"ם דאחור דז"א, וזו הנוק' המוזכרת בתיבת ספירת העומר הם זו"ן דאחור באחור הנקראים יעקב ורחל ונוק' בערך זו"ן הגדולים הנק' זו"ן דפב"פ ואלו מקבלים מוחין מיסודות שהם הזו"ן הגדולים הנקראים ישסו"ת בערכם, וכמ"ש בשמ"ז שער סדר אבי"ע פ"ה וז"ל הרי ביארנו דשני בחינות זו"ן דזו"ן דאצילות א' זו"ן דפב"פ שוים בקומתם והב' זו"ן דאב"א, וז"ש בשער מ' שער חו"ף פ"ח וז"ל כי אין בזו"ן רק ב' דעות אחד דיניקה ואחד דגדלות כי בעיבור אין

וב"ן דמ"ה לז"א והדיבור שהוא המוחין דמ"ה וב"ן דב"ן לנוק', ובחינת אורות הפנימים שבהם להמשיכם דרך חוט השדרה סוף* הוי"ו לז"ק דמ"ה וב"ן דגופא דזו"ן, וחלק המלכות ליעקב ורחל ה' אחרונה ע"כ, גם בכאן בין הפנימים בין המקיפים נמשכים ע"י המזלות וע"י או"א לזו"ן אלא שסמך על המכין, וכן המשכת ד' חוורת דאחורי רישא דא"א, והארת ד' תיקוני דיקנא ע"י שאנו ממשיכים בז"א בויעבר הוא ע"י זוג חך וגרון דא"א וע"י המזלות וע"י או"א, כי כלל כתב הרב ז"ל שאי אפשר להמשיך ממוחא דא"א אפילו לאו"א כי אם ע"י המזלות, ובמקום שמקצר סומך על המעיין וכן אי אפשר לז"א לקבל מא"א כי אם ע"י או"א וכמ"ש בפ"ד דשי"ג שער א"א שהק"ן נהורין מקבל ז"א ע"י אימא, וכ"כ בספר מבוא שערים ש"ה [ח"א] פ"ה שאי אפשר לז"א לקבל מא"א עצמו יע"ש, ואפילו אותו הדרוש שאומר שהפנימיות וחיצו' דפנימיות נתקן ע"י א"א ועתיק שלא ע"י או"א, כבר ישבנו אותו במקום אחר לעיל. ועוד י"ל כיון שזה החיצו' ופנימיות דחיצו' והחיצו' ופנימיות דפני' שדיבר בהם הרב ז"ל בשכ"א שער העיבורים פ"א הם בכל בחינות בין בחיצו' דחיצוני' בין בפנימיות דחיצו' בין בחיצו' דפנימיות בין בפנימיות דפנימיות, כמו שמוכח ג"כ מדברי מורי הרב ז"ל בהקדמת ביאור הק"ש שבכל אחד מהם יש כל ד' בחינות, א"כ כיון שכבר נמשכו הפנימיות וחיצו' דאותו פרט ע"י או"א, אין קפידא שימשך הפנימיות וחיצו' דפנימיות שלא ע"י או"א והוא דוגמת מ"ש הרב ז"ל בענין החיה והיחידה דכל בחינת נרנח"י דכל פרצוף שאין להם כלים ומתלכשים בתוך כלים של הנשמה דנרנח"י דכל פרצוף ועיין בדברי מורי הרב ז"ל בהגהותיו על ע"ח ש"ל שער הפרצופים דרוש ב':

ונבין כונת ברכת העומר שהחו"ג של הל"מ נמשכים בברכה וכן המוחין של הל"מ

תורת חכם

קסט

הברית, שר"ל יחוד ב' מזלות דיסוד דא"א שהם ע"ב קס"א, וכן יהיה בריתך זכור, זוכר הברית:

מ"ש בספר הבונות בדרוש הציצית שביסוד דאימא נחלפו המוחין הוא ביסוד דאימא עילאה כי שם היה הזווג כמ"ש בפ"א דשער דרושי הצלם, ואחר הזווג דאו"א עילאין חוד היסוד דאימא עילאה, ונודווג המ"ה והב"ן שלו, שהם בחינת יעקב ורחל דאימא עילאה, ואז נתלכשו החכמות והחסדים ביעקב דאימא והבינות והגבורות ברחל דאימא, ומשם יצאו מרחם תבונה ראשונה ונתלכשו כתבונה השנית בבחינת המ"ה והב"ן שלהם הנקרא ישסו"ת, ובזווג אחר ישסו"ת הראשונים יקראו בחינת ישסו"ת השניים, ואו"א עילאין יקראו ישסו"ת הראשונים, וע"י זה נכנס ז"א מדריגה למעלה ממדריגה, ובמ"ש מתיישב לשון הרב בדרוש הציצית שבתחילה כתב שהחילוף נעשה ע"י זווג או"א, ואח"כ כתב שנעשה החילוף ביסוד דאימא, אלא ר"ל מ"ה וב"ן דיסוד דאימא הנקרא או"א:

מ"ש מורי הרב ז"ל (בסידור בכונות האכילה) שהחצאים התחתונים של האלפין הוא סוד הבן בחכמה הטעם כי נראה מפ"ז דשער דרושי הצלם כי הבינות דאו"א מזדווגים תחילה, ואח"כ חכמות דאו"א, א"כ מ"ש בדרוש הציצית הבן בחכמה, ר"ל צריך לשתף בינה בחכמה, ר"ל בינות דאו"א הנקראים בשם מוחין דאימא, כי תחילה מקבל הז"א מוחין דבינות דאו"א הנקרא מוחין דאימא בערך המוחין דחכמות דאו"א, כמ"ש במקום אחר אבל שניהם הם מוחין גמורים דאו"א כל אחד משניהם, כמ"ש מורי הרב ז"ל, והוא מ"ש בשי"ד שער או"א פ"ד מ"ב. שאחר הזווג דאו"א נחלפו בזווג ב' (דיסוד) [ביסוד] דאימא כי אי אפשר שיתחברו מין בשאינו

דב"ן, ועיין בדברי מורי הרב ז"ל בשער המוחין פ"ט ובשער אנ"ך פ"ו ששם כתב זה הענין באריכות, וזה שכתבנו שצלם דאימא נכנס כלו ואח"כ פנימי דאבא הוא בין בעיבור בין בניקה בין בגדלות כן כתב בספר מבוא שערים בפרקים שרשמתי למעלה:

מ"ש בפ"ד משער מ"ב שער דרושי אבי"ע שבחינת הלכושים האצילו העיגולים הרי שהלכושים הם בחינת א"ם ואו"א של הרקיעים. ומ"ש בשער העיגולים שהעיגולים נאצלו תחילה,* מדבר על העיגולים הפרטים שבכל החמשה בחינות כי כל בחינה כלולה משרש נשמה גוף לבוש והיכל, אבל הלכושים הכוללים האצילו העיגולים הכוללים:

נראה שצריך להעלות מ"ן ומסירה בתהלות לאל עליון מחכמות וחסדים דו"ן דבריאה ומאו"א דבריאה לו"ק דחיצו' דיסוד דאצילות, וכן להעלות יעקב ורחל למ"ן ליסוד דז"א דאצילות ומיסוד דז"א ליסודות דאו"א, כי כבר מציינו שיסוד דז"א מעלה מ"ן כנו' בשער הזווגים בדרוש שלוח הקן ע"ש, ואלו הו"ק דיסודות** שהזכיר מורי הרב ז"ל נראה שהם בחינת יעקב ורחל דאצילות, כי האצילות כלו נקרא בשם או"א עילאין, כנו' בפ"ה משער דרושי אבי"ע א"כ יעקב ורחל דאצילות נקראים בשם ו"ק דיסודות דאו"א עילאין, שהוא בחינת האצילות. ומש"ל [נא] שבכוללים העליון קודם לתחתון, הטעם, כי השורש הכולל הוא א"א והוא נתקן לגמרי קודם אבא שהוא בחינת נשמה הכוללת, וכמ"ש בפ"ב משער דרושי אבי"ע בתחילה נתקן עתיק לגמרי ע"ש:

מ"ש הרב ז"ל שהטיפה נמשכת לתרין מזלין, נראה שר"ל לתרין מזלין שבי"ג תיקוני דיקנא דיסוד דא"א כמ"ש באומרינו זכור לנו *** היום ברית שלש עשרה ע"ב קס"א יחוד

* עיין לעיל דף ע"ח ודף קמ"ח, ועיין מזכיר שלום מערכת העי"ן אות ג'.

** עיין לעיל דף ו' ע"א ודף ק"ה רע"א ודף קכ"ח ע"ב.

*** עיין לעיל דף ס"ב ע"א ודף ס' ע"א.

שער הה' פרשת קדושים שער המצוות

הזה. ונמלא כי יש צמיני הלמחים כגון אילנות או זרעים נשמות מתגלגלי' בהוכס עד מלאת ימי גזירתם בכך. ואם תערב זרעים או אילנות אלו עם אלו תגרום רעה ועוש יותר לאותם הנפשות המגולגלות בתוכס כי יש מגולגל בצחינה אחת ויש בצחינה אחרת ואין בחינותיהם שוות ולכן אין לערבם יחד :

וענין

השטטנו צו יתבאר ענין חטא קין והבל וצו יתבאר ענין למר ופשתים מה ענינם. הנה רז"ל [בבא מציעא דק"ט] אמרו החוכר שדה מחברו לז' שנים לא יזרעה פשתן מפני שהפשתן לוקח כח הקרקע עד שבע שנים ומכחישה. והענין כפי הסוד הוא כי פשתן נקר' עץ כמ"ס ותטמנס בפשתי העץ והוא בבחי' המלכות כמ"ס ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה' וארז"ל שהביא זרע פשתן ודע כי כל בחינת לומח ודשאים ואילנות כולם הם במלכות דעולם היצירה והענין הוא כי הפשתן הוא בחינת הסוד רוחא דשבק בעלה באיתתא בביאה קדמאה לעשותה כלי והוא הוי"ה דב"ן דמילוי ההי"ן והוא ציבור שבנקבה דיצירה ולכן הפשתן נקרא עץ כנו'. והנה קין העלה מ"ן מן הנוקבא אל ז"א בבחי' הוי"ה וז' דב"ן הנקרא פשתן כנו' והנה ענין הוי"ה זו היא תכליתה לעולם להעלות מ"ן אלו כדי לקבל אור עליון הנק' מ"ד ושניהם ישארו בנק' מ"ן ומ"ד. **ואמנס** קין לא העלה מ"ן אלו לחכלית זה. אלא כוונתו היתה לעקרון מן הנקבה ולהחזירם לשורשם בז"א עלמו שנתנו צה | ולכן הקריב פשתן שמכחשת כח הקרקע צבע שנים הגו' והוא ענין שם ב"ן הגו' הנקרא כח הקרקע שהיא מלכות דיצירה והפשתן מכחיש כל השבעה תחתונות שבה הנקרא' שבע שנים וזה אומרו ויבא קין מפרי האדמה רז"ל מאותו פרי הנקרא' פרי האדמה מיוחס אליה | לביבת היותו יונק כל כח האדמה ועוקרו ממנה ומכחיש אותה | וממילה זו דקדקו רז"ל שהי' זרע פשתן והעלהו מנחה לה' שהוא ז"א והחזירו לשורשו והוכר כח הוי"ה זו דב"ן מן הנקבה וזה היה חטאו של קין. **ואמנס** הבל רצה לתקן פגמו של קין וז"ס והבל הביא גם הוא וגו' אחרי חטאו של אחיו מצבורות לאכו וגו' והענין הוא כמ"ס תחלה מהיכן נמשך ההוא רוחא שנתן ז"א בנק' בביאה קדמא' הנקרא' דעת כנודע אלליו. **והנה** הוא נמשך מן דעת העליון הנק' מזלח קדישא דדיקנא קדישא דא"א אשר ע"י מזדווגים א"א כנודע ומשם נובף כח בז"א ואז מזדווג בנקב' ונתנו צה כמבואר אלליו באורך בענין קריאת שמע שעל המטה וע"ס א. **ונמלא** כי להיו' שקין חטא במלכות דיצירה ועקר ממנה שם ב"ן הגו' לכן הולך הבל לתקן זה לחזור ולהמשיך מן הדעת העליון דמזלח קדישא דא"א דיצירה. עלמה עד ז"א ויחזור ז"א להזדווג צה ולמיהב צה ההוא רוחא קדישא כבקרמיתא | ואמנס היות ענין זה נרמו בקרבן הבל הוא לפי שהנה כל בחינת הצומח והדשאים ואילנות כולם הם במלכות דיצירה כנ"ל וכל בחי' בעל חי כולם הם ביסוד של היציר' כי הנה היסוד נקרא חי כנודע **והנה** הדעת העליון גם הוא נקרא יסוד והוא בחי' כבש כי כבש הם אותיות שכב לרמוז כי צו ענין המשכב העליון עם הנקבה. גם עניינו הוא מלשון ומלאו את הארץ וכבשוה הוא לשון כבש כי הוא הכבש הכובש אותה ושוכב עמה והבן סוד הגדול הזה :

דע

כי כמו שלמעלה יש י"ג תקוני דיקנא עילאין בבחינת דעת בסוד הראש הנקרא זקן ב) עליון כן יש זקן תחתון למטה ביסוד כנודע וגם צו כוללות י"ג תקונים ואל זה הסוד הנפלא רמזו רז"ל | כדריס ל"א ע"ב | צ"ב צמ"ס גדולה מילה שכברתן עלי' י"ג בריתות ונודע כי ז"א נעשה מן נה"י דא"א והנה מוקן התחתון דיסוד דא"א נעשית זקן העליון רז"א **וזהו** ענין מן המילר קראתי יה הנדר' באדרת נשא על דיקנא רז"א כי מלר הם אותיות למר כי מאותם השערות אשר ביסוד העליון הנקרא' כבש והשערות שבו נקרא' למר כבשים משם נעש' מלר דיקנא רז"א שהוא תיקון הראשון שבו כנודע ג) וכמו ששערות רישא ודדקנא דא"א לבנים כעמר נקי גם שערות היסוד שבו הם לבנים כלמר הכבשי' ולכן נקרא' ג"כ למר אכל בז"א אינו כן כי הנה

הגהות וחיודושים

א) שער הכוונות דרוסי הלילה דרוס ח'. ע"ה ש"ל פ"י: ב) דברי רבינו לריבוי פירושי יב"ל כי כמו שלמעלה יש יצח"ד ע"י המשכיש מבחינת הדעת שבין חכמה ובינה שנראש ונקרא זה הדעת כבש דיקנא זקן וכו' עיין בשער מאמרי רשב"י ד"ס ספ"א וכמב"ס דנ"ץ ע"ב אך ל"ע דמפורש יולא בע"ה כשי"ג פ"ח ופ"י ינשער הכוונות דרוס ג' וה' דויעבור דינת"ר הם נמשכים מבחינת כהר והכמה שנראש ולא מדעת. ש"ס: ג) ע"ה ש"ל פ"ה וס"ה מב"ס דק"א פ"ח:

השערות דברי־יהוה ודיקניה הם שהורות כעורב **אצל** כשהז"א עולה צימי הזקנה כנו' וגם הוא נקרא זקן אז מהלכנים שערות רישיה ודיקניה כדמיון דיקנא דא"א סבא דסבא וזה להיות כי מן היסוד דא"א אשר שערותיו לבנים נעשית זקנו ולכן גם דיקני' מתלבנת צימי הזקנה אצל השערות שביסוד החמון דז"א לעולם שמורות כעורב אף בזקנותו כי רחוקים הם מיסוד דא"א ומצטרפו נחזה חלבה. וזוה תבין מ"ש בהקדמת ביאו' אדרת האזינו כי א"א היסוד שלו נזדווג מיניה וביה כי הוא כלול מזו"ג ומניה נפק ז"א ונעשית בו דיקנא דיליה הנק' מלך כנו' (א). גם ז"ס ענין השופר שעליו נאמר מן המילך קראתי יה וגו' שיש בו לד מלך ולד מרחיב והענין הוא כי ביסוד דא"א הנק' למר שס היה בחי' זוג להוליא את ז"א וילא משס בבחינת וא"ו זעירא שהס ענין חלה כלילן בתלת בלבד שה"ס קול שופר דכליל אשא ורוחא ומיא בלבד ודי זוה:

והנה הקרבן שהקריב הבל היה מן הלמך העליון של הכבש הנקרא יסוד דא"א ואז כשעורר דעת העליון דבמזל דא"א והשפיע בז"א וניתוסף שפע ביסוד שבו ונזדווג בנוקביה והחזיר ונתן בה ההוא רוחא קדמאה ביסוד שבה ולכן וישע ה' אל הבל וגו' לפי שהנה הלמך הזה נמשך מא"א מן הדעת שבו כנוכר ונמשך בז"א הנק' הוי"ה דמ"ה דאלפין והנה בלמך ומ"ה גי' שע"ה ולכן וישע ה' אל הבל כי המשך הלמך הנו' בז"א הנק' מ"ה ומשס המשיכו אל הנוק' אצל אל קין ואל מנחתו לא שעה כי אדרבא סילק בבחינת שע"ה הנו' וז"ש אח"כ אלא את הטיב שאת פירוש כי הנה עד עתה העלית' את המ"ן שבמלכו' ועקרה אותם לגמרי במקומן וגםתלקו בז"א וע"י כן לא תוכל עתה לעלות את המ"ן אצל את הטיב שאת ר"ל תטיב ותשוב בתשובה (* א"ש אפס' לו' שזוה רמוז רז"ל תוכל לעלות ולישא למעלה בבחינת מ"ן והנה בדרוש הזה יתבאר לך ענין איסור הכלאי' והיתרו בלית וכבר ביארתיו בדרוש הילית (*):

באמר' מול שעה גורם והוא רמוז אל היבו' הנו' :

פרשת אמור

לחם הפנים כתיב ולקחת סולת ואפית וגו' (ב) ענין היוהו י"ב לחמים וענין היוהו תמיד חס ביום הלקחו הטעם הוא כמ"ש בענין כמה זוגים שיש למעלה הנקרא בשם אכילה כמ"ש אכלו רעים. ונדע כי זוג או"א נעשה ע"י מזל קדישא דדיקנא דא"א ונדע כי יש בו שלשה הוי"ות [שבהם י"ב אותיות כנגד כללות כל שאר י"ב היקוני דיקנא והנה שלשה הוי"ות בגימטריא מזל] ובגימטריא לחם וכנגד י"ב אותיותיהם הם י"ב חלות וגם כי המזל ההוא ה"ס ו"ו כפולה שמספרה י"ב ו' בלד זה ו' בהס' עלמס סוד ה"א ה"א שהם גימטריא ו"ו ולפי שזוג או"א הזה נקרא אכילה אינו נפסק לעולם לכן הלחם הזה שהוא המזל העליון המעוררן אל הזוג הנקרא אכילה היה על השלחן תמיד כמ"ש לחם הפנים לפני תמיד ולכן היה חס תמיד כמ"ש לשום לחם חס ביום הלקחו לרמוז אל המעוררות החוס של הזוג בלי הפסק וכבר נודע (ג) כי הבהן הגדול הוא באבא ושס הוא התחלת כהנא רבא שבכל הי"ס ולכן לחם הפנים היה מאכל של כהנים מלך אבא :

פרשת בהר סיני

דין השביעית והיזבל וכו' יתבאר ענין השבת ויום טוב הנה מלאנו כי גם השנה השביעית נקרא שבת כמ"ש ושבתה הארץ שבת לה' וכתיב והיתה שבת הארץ וגו' ולריך לידע מה הוא ענין השבת ומה הוא ענין השביעית ומה חילוק יש ביניה' ובתחיל' נבאר טעם איסור יום שבת מלעשות בו שום מלאכה כלל' ויום טוב הותרה מלאכת אוכל נפש. ובשביעי' הותרו כל המלאכות זולתי מלאכת עבודת

הגהות וחידושים
 קרקע
 (א) אלעיל קאי במ"ש שמוזן החמון נעשה לו דיקנא יען שממנו ילא ומלביש אוהו מן הנה"י של א"א ולמטה ושס. ש"ס: (ב) שער הכוונות דרושי שבת דע"כ סע"א דרוש ענין האולחן: (ג) לעיל פ' תוריע. ע"ח של"ח פ"ו:

תורת חכם

ומעלה מתחיל נצח דיצירה הפרטית המתוחם אליו, אבל בערך החסד הפרטי נקרא זה הנצח דיצירה הפרטית חכמה דעשיה בערכו, ובערך החכמה דעשיה הפרטית נקרא זה הנצח דיצירה הפרטית חסד דעשיה בערכו, והחכמה דעשיה נקרא נצח דעשיה, עד שעולים בטוב להודות לה' חב"ד דבריאה למלכות דאצילות, ר"ל לא"ק ואבי"ע דאצילות דמלכות דאצילות, וזה הא"ק עולה לא"ק דא"ק דמלכות דאצילות, וא"ק דא"ק דמלכות דאצילות עולה לחיצו' נהי"ם דז"א דאצילות, בכונת ר"ת מזמור שיר ליום השבת אותיות למשה. שכל העליות הם בא"ק ואבי"ע דמלכות דאצילות הנקרא שדה של תפוחין, ואבי"ע הכוללים נכללים עמה, ואח"כ בעמידה עולה גם חיצו' חב"ד דעשיה ליצירה, ועולים על דרך האמור עד שעולה פנימיות מלכות דאצילות ומלביש לפנימיות נהי" דז"א וחיצו' חב"ד דמלכות לחיצו' נהי" דז"א דאצילות, א"כ כל זה הטורח שטורח הרב ז"ל בספר הכונות שאיך עולה ז"א דאצילות במקיפים דל' דאו"א בליל שבת, והלא אין עליה לז"א בליל שבת וכו', אפשר שכל זה אמר הרב ז"ל בתחילת למודו שכפי האמור זו הל' כוללת א"ק ואבי"ע, ואפילו כל פרצוף שבה הוא פרצוף שלם שכולל א"ק ואבי"ע כמ"ש מורי הרב ז"ל בכונת הפסח והיא של המלכות דאצילות ולקמן נאריך בזה בעזרת ה':

ובזה נבא להבין דברי מורינו הרב ז"ל שכתב דברים סתומים בעמידה (בתיבת **זכאבהק**) בענין המשכת המוחין שכתב שמזדווגים נהי" דכתר דבינה דזו"ן דא"ק, ונמשכים לנהי" דבינה דעתיק, ר"ל לנהי" דכתר דבינה דעתיק, ויכוין כי אז נבקע יסוד דע"י ומתגלים כל החו"ג תוך חג"ת דא"א, ר"ל תוך חג"ת דכתר דבינה דא"א, **וזה הבקיעה**, ר"ל שנזדווגו יעקב ורחל דעתיק ונתנו מוחין לחג"ת דכתר דבינה דא"א, **וז"ש** הרב ז"ל שנזדווגו הנהי" דזו"ן ודעתיק, לאו דוקא נהי", אלא ר"ל כל פרצופי דכתר דבינה שלהם והמשיכו המוחין מחיצו' שלהם הנקראים בשם נהי", **וכן** החג"ת דא"א ר"ל כתר דבינה דא"א דכללות הפרצופים,

נקרא פרצוף גמור ע"כ, ור"ל כשכולל בו א"ק ואבי"ע דא"ק וא"ק ואבי"ע דאבי"ע, א"כ כל פרצוף עולה מיניה וביה עד רום המעלות ומקבלים מוחין נהי"ם מחג"ת שלו וחג"ת מחב"ד וחב"ד מכתר, כל זה בעשיה שלו, וכתר דעשיה מחיצו' נהי"ם דיצירה וכו' עד רום המעלות שהוא עתיק דא"ק דא"ק, כל זה בפנימיות חב"ד דעשיה כולל כל זה, ואח"כ עולה ומלביש לחיצו' נהי"ם דיצירה הכוללת, וגם זה החיצו' נהי"ם דיצירה כלולים מא"ק ואבי"ע דא"ק וא"ק ואבי"ע דאבי"ע, וגם הם עולים עד רום המעלות מיניה וביה, ואח"כ נעשים אלו החיצו' נהי" דיצירה פנימיות לפנימיות חב"ד דעשיה שעלו להלבישם והלבישו פנימיות חב"ד דעשיה לנהי" התחתונים של חיצו' נהי"ם דיצירה, וכן על דרך זה עלו כולם והלבישו זה לזה עד שעלתה מלכות דאצילות והלבישה לחיצו' נהי" דז"א, והוא על הדרך שאמרנו שגם היא כלולה מא"ק ואבי"ע דא"ק וא"ק ואבי"ע דאבי"ע, ועלתה וקבלה מוחין נהי" דעשיה שלה מחג"ת שלה, וחג"ת מחב"ד עד רום המעלות עד שמקבלת כתר דא"ק דא"ק שלה מא"ק דנהי"ם דחיצו' דז"א שהם יותר לפניו ממנו. נמצא כשאנו אומרים שנצח דעשיה עולה ומלביש לחסד, ר"ל שבתחי' עולה הוא מיניה וביה עד כתר דכתר דא"ק המתייחס אליו, ואח"כ הכתר דכתר דא"ק עולה ומלביש לא"ק ואבי"ע דמלכות דחסד הכולל, והעליה של הפרטים הוא כן דהיינו שהנצח הראשון והתחתון עולה ומלביש לחסד הפרטי שעל גביו ע"י שמקבל שם כט"ר צת"ג מנצח דיצירה הפרטי המתייחס לו, ומן המלוי דמ"ה מאצילות הפרטי המתייחס לו, וכן החסד הפרטי דנצח נקרא א"ק הוא נצח בערך החכמה הפרטית שע"ג והיא נקראת בערכו חסד, ועולה זה הנצח הפרטי לחסד שהיא חכמה הפרטית ע"י שמקבל שם כט"ר צת"ג מנצח דיצירה הפרטית המתייחס אליו, ומלוי דמ"ה דאצילות הפרטית המתייחס אליו, דהיינו כשנמנה נצח חסד חכמה הרי נשלמה העשיה הפרטית המתייחס אל הנצח הפרטי הראשון, ומשם

לפרצופי החכמות דבינות, כי כן הוא הכרח כמ"ש הרב ז"ל בשער י"ט שער אנ"ך פ"ח יע"ש, ואח"כ נודווגו פרצופי החכמות דבינות והמשיכו המוחין לבינות דבינות של כל הפרצופים הנו' והמשיכו המוחין לפרצופי החו"ג דבינה של כל הפרצופים הנו', שהם נקראים בשם זו"ן של כלם, ובכל המשכה והמשכה של מוחין של כל הבחינות הסדר הוא כן שנמשכים מע"ב ס"ג דא"ק לזו"ן דא"ק ומשם לעת"י ומשם לא"א ומשם לתרין מזולין ומשם לאו"א ומשם לישסו"ת ומשם לזו"ן של אותו הפרט בין בכתר דבינה בין בחכמה דבינה בין בבניה דבינה בין בחו"ג דבינה שהם הזו"ן, והוא כמש"ל שכתר דבינה דזו"ן דא"ק הוא נעשה א"ק לכתר דבינה דז"א, וכתר דז"א דבינה דעת"י הוא נעשה עת"י דכתר דז"א דבינה, וכתר דבינה דז"א דא"א הוא נעשה א"א דכתר דבינה דז"א, וכתר דבינות דז"א דאו"א וישסו"ת הוא נעשה או"א וישסו"ת דכתר דבינה דז"א וכתר דז"א דאו"א דבינה דתרין מזולין משלו והשאר הוא מקובץ משאר הפרצופים, וכן בחכמה דבינה וכן בבניה דבינה וכן בחו"ג דבינה, נמצא שהזו"ן דכתר דבינה מקבלים מוחין מכל הפרצופים העליונים מהם, וכן הזו"ן דחכמה דבינה, וכן הזו"ן דבינה דבינה, וכן הזו"ן דחו"ג דבינה, כמ"ש מורי הרב ז"ל בהקדמה וז"ל וזה בכללות, אמנם הענין היה כפרטי פרטות שאפשר לפרט עכ"ל:

וכמ"ש שמע"ב ס"ג דא"ק נמשכים הנרנח"י לנה"י דבינה דזו"ן דא"ק, הוא על דרך שכתב בשער ל' שער הפרצופים דרוש ה' שהנה"י נשלמים ל"ם ע"י סופי החג"ת וסופי סופי החכ"ד ע"ש, כן הוא זה הא"ק, ופרצופי האצילות של זה הכתר דבינה הע"ב ס"ג דא"ק שלה יהיה במשל מנה"י דנה"י דנה"י דע"ב ס"ג, והזו"ן של א"ק שלה יהיה מנה"י דנה"י דזו"ן דא"ק, והעתיק

אלא מפני שהחג"ת דא"א לפי הפשט של הסוד אף שאינו כן כמ"ש הרב ז"ל במבוא שערים ש"ג ח"ב פ"ב לכך קראם בשם חג"ת, והראיה לזה שמחג"ת דא"א נמשך הטיפה לתרין מזולין נוצר ונקה, והדיקנא היא החכמה סתימאה שהיא מהג"ר דא"א, אלא שהכונה היא שמפנימיות א"ק ואבי"ע דכתר דבינה דא"א נמשך הטיפה לדיקנא, שהוא חיצו' דכתר דבינה דא"א. ומ"ש שנעשים אבא ויש"ם פרצוף אחד וכן אימא ותבונה, הסתיר בכאן דבר שמחג"ת דא"א הנו' נמשך לתרין מזולין שהוא חיצו' כתר דבינה דא"א ומשם לאו"א וישסו"ת ונעשים פרצוף אחד ואלו או"א וישסו"ת הם כתרים דבינות שלהם. ומ"ש שנעשו פרצוף אחד, ר"ל שקבלו הו"ק דאו"א הנקראים בשם ישסו"ת וקבלו ג"ר מנוצר ונקה, שנקראים ג"ר ואו"א בערכם. וכן או"א ממשיכים מוחין לישסו"ת, ונקרא שנעשים גם או"א וישסו"ת דכללות פרצוף אחד, וכן הוא הענין בלאה ורחל כמ"ש בשער ההקדמות שהכל ענין אחד דומה בדומה יע"ש, כל זה מדבר בכתר דבינה דז"א, והרי נתקנו כתר דא"ק דפרצוף כתר דבינה דז"א, שזה הזו"ן דא"ק נעשו א"ק דז"א ועתיק, דהיינו כתר דבינה דעת"י וכתר דבינה דא"א דז"א וכתר דבינה דאו"א דז"א, ומזדווגים או"א הנו' וממשיכין מוחין לכתר דבינה דזו"ן, כל זה חסר מלשונו כדי להעלים ולהסתיר הענין, ומ"ש אח"כ ואז יכוין לזווג חב"ד דנה"י דבינה דעתיק, ר"ל חב"ד דנה"י דכתר דבינה דעת"י, והיסר באן חב"ד דנה"י דבינה, דהיינו דכתר דבינה דזו"ן דא"ק והכונה היא שצריך לעשות זוג שני דהיינו דכתר דבינות דע"ב ס"ג דא"ק ודזו"ן דא"ק ודעת"י ודא"א ודתרין (כב') מזולין ואו"א וישסו"ת וזו"ן, כדי להמשיך מוחין לחכמה דבינה דזו"ן דא"ק, והחכמה דבינה דעת"י ודא"א ודתרין מזולין ודאו"א וישסו"ת ודזו"ן. והכונה שבשקבלו הכתרים דבינות דפרצופים הנו' המוחין הנו' המשיכו ע"י זוג חיצוניותם

ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אי' שהם דלת וציר ב' ועי"ז נעשית. □ וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג מנצפ"ן ונגמר חותם היסוד שבה הנקרא ציון, וחותם הא' שהיה ביסוד מתפשט במלכות, ועתה נקראת נערה כי ה"ג שקבלה ע"י ז"א שהם ה"פ די"ן מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך שקבלה ע"י אי' והם ה' אלפי"ן ונעשית ה"פ אדני.

מקור 9: סידור
רש"ש ח"ב דף ע'
ע"א למעלה

אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת מנצפך
אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת מנצפך
אדני אדני אדני אדני אדני

כ"ב אותיות ומנלפך א' שלוקחת מז"א ה"פ דין מאדני, וכ"ב ומנלפך ב' מאימא ה' אלפי"ן דאדני להמשיך לנוק' הארת אחורי ה"ס עליונות חב"ד ח"ג דז"א וזוה הנערה זאה אל פני המלך שנכסרה וזאה לפני ז"א.
 יכוון לקבל עליו דמב"ד.

להעלות זו"ן לחיק או"א ויקחו המ"ד ומ"ן דאו"א ועי"ז יחזרו פב"פ ולווגם זיווג נ"ר ולהמשיך יא זה וי זה בכתר. מיסוד דז"א ליסוד דנוק' הרי"ן התחתון ע"ב קד"ם. י יה יהו יהוה.
 יא הל זה הים בחב"ד יוד הה יוד הה וו יוד הה וו הה, לכונן כלי היסוד שלה שהוא ב' יא הד ונ הי בז"ת. צירים וב' דלתות, ונותן לה מ"ה דב"ן ולהחזיר זו"ן למקומם להעלות את האורות דרפ"ח עם נשמתו עם הללס די"ס עם העומד ע"ג רישא דז"א למ"ן ומ"ד לחכמה די"סו"ת. וכעד"ז עושים זו"ן ומזכרים מזכורי הפנים די"סו"ת ומעלין אותם למ"ן לחכמה דאו"א. וכן מזה לזה עד רוס המעלות. עד שעולים כל הזכורים לע"ס דא"ק :

יוד הי ויו הי
 יוד הי ואו הי, יוד הי ואו הי
 יהוה, יוד הא ואו הא
 י יה יהו יהוה

אָהִיָּה
 יְהוָה

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
יוד הי ויו הי	יוד הי ויו הי	יוד הי ויו הי
אָהִיָּה	אהיה אהיה	אָהִיָּה
יְהוָה	יהוה יהוה	יְהוָה
יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיהוהוה	אהיה
יהוה	יהוהוהוה	יהוה
וד י יו י	וד י יו י	וד י יו י

לזווג חו"צ דא"ק

איהיהוה יוד הי ויו הי ווד הי ואו הי

להוציא ט"ס עליונות דב"ן מעינים דא"ק עם י"ס דמ"ה ממצח דא"ק להמשיכם לנה"י דכתר

דבינה דמ"ה וצ"ן דו"ן דא"ק ולזווגס (א) ולהמשיכם לפר' נה"י דכתר דבינה

דעתיק ואז נצקע היסוד דעתיק ומתגלים כל החו"ג ומתחברים אבא עם יש"ס

דכתר לפרטוף א' ואימא והצוגה לפרטוף א' :

ולזווג חצ"ד דנה"י דבינה דעתיק (ב) ולהמשיך המוחין דחו"צ דחכמה דז"א :

איהיהוה

גם לזווג חג"ת דפרטוף הנז' ולהמשיך המוחין דחו"צ דבינה דז"א :

איהיהוה

גם לזווג נה"י דפרטוף הנז' (ג) ולהמשיך המוחין דחו"ג דחסדים וחו"ג דגבורו'

ולהמשיך כל המוחין הנז' לפרטוף חג"ת דבינה דא"א :

איהיהוה

ולזווג

(א) א"ה עיין צס' תו"ח די"ז ע"ב וז"ל וגמשיכם לנה"י דבינה דעתיק

ר"ל לנה"י דכתר דבינה דעתיק ויכוין כי אז נצקע יסוד דעתיק ומתגלים כל

החו"ג סוך חג"ת דא"א ר"ל סוך חג"ת דכתר דבינה דא"א וכו' והראיה לזה

שמחג"ת דא"א נמשך הטיפה לצ' מזלין נולד ונקה והדיקנא היא החכמה סתימא

שהיא מהג"ר דא"א אלא שהכוונה היא שמפני' א"ק ואבי"ע דכתר דבינה דא"א

נמשך הטיפה לדיקנא שהוא חילו' דכתר דבינה דא"א עכ"ל : (ב) ז"ל כי טי'

המוחין דחו"צ דחכמה דז"א שנמשכה מזווג חצ"ד דנה"י דעתיק להיכן נמשכה אם

נמשכה לחג"ת דנה"י דעתיק וכעד"ז ג"כ טי' המוחין דחו"צ דבינה דז"א שנמשכה

מזווג חג"ת דנה"י דעתיק נמשכה לנה"י דנה"י דעתיק ואח"כ מזווגים הנה"י

דנה"י דע"י וגמשיכם כל טי' המו' הנז' לחצ"ד דחג"ת דא"א זה לא אפשר דכבר

כתב הרב ז"ל צס' מ"ז פ"ג שאין הטי' עולה מלמטה למעלה ואם נאמר לא

כי אלא תחילה מזווגים החצ"ד דנה"י דעתיק ונשארת שם הטי' ההיא וכעד"ז ג"כ

בחג"ת דנה"י דעתיק וכעד"ז צנה"י דנה"י דעתיק ואחר כל הזווגים הנז' אז נמשכין

כל טי' המוחין הנז' אשר בחצ"ד וחג"ת ונה"י דעתיק וממשיכים אותם כולם

לא"א גם זה אין מן ההכרח לומר כן שאחר הזווג נשארית שם טי' המוחין הנז'

אחר שכבר מלינו בזווגי הק"ש שסדר לנו מו"ר הרש"ש ז"ל שם בפרטות [שמזווגים

תחילה החצ"ד דנה"י דע"י וגמשיכה הטי' ההיא לחצ"ד דחג"ת דא"א ומשם לתרין

מזלין ואח"כ מזווגים החג"ת דנה"י דעתיק וכו'] א"כ מוכרח הוא שנאמר כי

כאן קילר וסמך על המעיין וכמ"ס צס' הנסירה פ"ו ע"ס והנלעד' כתבתי

וא"ש את"מ :

יא"ה

(ג) א"ה נלעד' כי ז"ל להמשיך המוחין דחו"ג דחו"צ וכמבואר בשער הנסירה

פ"ו ובנה"ש דל"ג ע"א וע"ב וע"ג. וכן מלאתי בקלת סידורים שהעבירו ע"ז

הקולמוס וכתבו כן והמעייין יבחר :

סידור תפלה להרש"ש

ולזווג פרטוף חג"ת הגז' ולהמשיכס לתרין מזלין :

איהיהיודה

ולזווג התרין מזלין ולהמשיך המוחין לפרטוף חכמה דבינה דזו"ן דא"ק שבתוך חכמה דבינה דא"א שבתוך בינה דאז"א שהוא חב"ד דפרטוף הכולל דבינה דאז"א וישסו"ת :

אלף יודהי יוד ויו הי הי

ולזווגס ואימא מעלה מ"ן שהס חכמות וחסדים לאבא ואבא ממשיך מ"ד שהס בינות וגבורות לחימ' ולהמשיך המוחין הגז' לבינה דבינה דזו"ן דא"ק שבתוך בינה דבינה דא"א שבתוך בינה דכללות דאז"א וישסו"ת שהוא חג"ת דפרטוף דבינה דא"א וישסו"ת והס ישסו"ת הראשונים :

איהיהיודה

ולזווג כל הפרטופים הגז' ולהמשיך המוחין הגז' לחב"ד דישסו"ת הב' והוא מ דללס ושס נשאר שורשו ושארית המוחין לחג"ת דפרטוף הגז' והוא ר דללס ושס נשאר שורשו ואז מסתלקים חיות ואורות דחלי התחתון דת"ת ונהי"ס ועולים בחלי העליון דת"ת דישסו"ת ושארית המוחין להמשיכס לנה"י דפרטוף הגז' (ח) ועתה יכוין להתחזיר המוחין דפנים דאחור למקומו ולהמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים מלוצשים צסס בוכן לאחור ופנים דפנים דנוק' :
מלכיות דאחור ופנים דפנים דאחור לכתר דנוק' דניקוד הגז' :

מלך

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ונגדלת הנוק' כשיעור
המל' שלה

ב ג' כלי כתר דנוק'
יוד הא ואו הה

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הה
י יה יהו יהוה

עוזר

(ח) א"ה עיין צס' עלי נהר די"ז ע"א אות נ"צ וז"ל ומ"ש ולהחזיר המו' דפנים דאח' למקומו ר"ל שהללס דיש"ס שעלה צסוד מ"ן הוא עולה למ"ן מלצד הכלים דנה"י דיש"ס שנשארים עומדים ע"ג רישא דז"א ועתה מחזרים את הללס לכליהם והס הנה"י וזהו למקומס עכ"ל :

היכר ה' היכר דא שער י"ג שער הנסירה פרק ז' כד 47

מקור 10

יסוד דא"ל בתיבס וברי נחבאר ענין א"ל שנתק דא א"ל
 נחלבס בו . ונחזור לשנין בתי' אלו בקטר כ' כה נחבאר כ'
 ג' מקומס הם . א' ביותן חק דא"ל באר פנימי ומקף .
 ב' בנה"י דא"ל אחר שנתלבס שס בפנימי ומקף . ג' אחר
 שנתלבס ב"ז"א בפנימי ומקף . ונבאר מאמר אחד באדר ק"ל
 בענין אירא דכ"א ואשא דכ"א ועיין בביאור למיל (ו) דע
 כי ב"ז"א דקדיטתא הוא גבורה דא"ל ואירא דכ"א (ח)
 הוא חסד דא"ל ואלו ב' נחבברו יחד כחבר באדר"ל רל"ב
 ובסנין כי דא"ל הם שרש ח"ב ובהם ענינים ח"ג דא"ל
 הנקרא אירא דכ"א ונולמא דקדיטתא ונחבברו יחד אלו
 ב"ז"א דקדיטתא ואירא דכ"א ביותן גניסם סוף דא"ל ואירא
 גולגלתא ד"ל הנבבס מח"מ דא"ל כי כח שהח"מ מכייע
 בין ח"ג דא"ל ומבין חיבור שניסן ילא כן גולגלתא ד"ל לא
 נעשה מח"מ זה אלא מהחברות ח"ג שעליו והבן זה . וכנה
 נס"ל כי תחלב היו בתי' המוחין דא"ל סוף דא"ל בסוד פנימי
 ומקף אשר כל זה נקרא מקף לרשא ד"ל ואחר כך נכנס
 בג"י דאמא פנימי ומקף ואח"כ נכנסין סוף ד"ל עלמו ואלו נכנסין
 לו גולגלתא ומוחין פנימים ונמלא כי קודם שהתחיל בתי' גולגלתא
 אל זעיר אנפין עלמא הקדים אליה בתי' המוחין המקיפס
 העליונים . וכנה כח שח"ג דא"ל ארץ אנפין נקרא אירא
 דכ"א ונולמא דקדיטתא כן המוחין דח"ג חסיר אנפין
 היוצאים מהם נקרא ק' וכן דעת חסיר אנפין שהיא
 הכרעת ח"ב נקרא כן כי גם הם עת"ז דא"ל אנפין מחרין
 כחשי נמשט אלא שהפירס הוא כי ח"ג שלו נקרא אירא
 דכ"א ואשא דכ"א א"ל ב' פשרין דח"ג הסתרים נקרא אירא
 סתם וגבורה נקרא אשא סתם ובתן זה . נמלא כי מחלבי ילא
 אלו המוחין הנקרא אירא דכ"א ותי' בסוד מקיפין ואחר כך
 נעשה גולגלתא ד"ל . ח"ס דק"ל נסיק אירא דכ"א ומתגלגלא
 ואחפסס ונסיק חד גולגלתא חקיפא לר' ספרין כי תחלב נסוף
 ונעשו המוחין הנקרא אירא דכ"א עם יעולא דאחליל ביה
 כמ"ס הם ואחר כך נתגלגלו ונחפססו שבוה מש"ל כי שרשם
 נבאר למעלה ואורם נחשב למטה . ואח"כ נעשו ונסיק מהם
 חד גולגלתא הנעשה אחר המוחין אלו המקיפין העליונים .
 וביאר כי קודם שנעשה היא גולגלתא ונכנסו המוחין אח"כ ג"כ
 לז"א עלמא נבו היא גולגלתא היו ד' מוחין כי פסרה דחסד
 מהפסס נבד ימין ופסרה דגבורה נבד שמאל נחפסס . ח"ס
 אחפסס אשא מטפרא חד ואירא מטפרא חד ואח"כ מהפססין
 ב' מוחין עליונים שהם ח"ב וחכמה גם כן נחפסס לנד יתן
 למעלה מטפרא דחסד וזינה לנד שמאל למעלה מטפרא
 דגבורה . וז"ש ואירא דכ"א קאים עליה מהא פסרה ר"ל כי
 טוח החכמה הנקרא אירא דכ"א עומדת על פסרה דחסד
 הנקרא

נתוסף הארה בכס ומתגלגל אורם עד מנתקן בסוד אור מקף
 כנגד מקומס שפניס . ג' (א) כי אח"כ נמשך האור שלהם עד
 למטה בנה"י דאמא ומתלבטין בתיבס כטרפ ד' כי גם מתגלגל
 אורם מנתקן של נה"י דאמא בסוד אור מקף (ה) ודע כי אור
 מקף זה הוא עיקר מילתא אור המקף עלמא ד"ל ומאיר בו
 משס מלמעלה בתיבס שס מנתקן לנה"י דאמא מקף לז"א .
 ה' הוא אח"כ כחשך מהפססין יותר ונכנסין אה"י דאמא עם
 המוחין שבוטוס בתי' ד"ל (ב) עלמא נג' חללי דגולגלתא .
 ו' כי גם שס מתגלגל אור המוחין מנתקן במלח ד"ל בסוד
 ספילין כמ"ס למטה בע"פ . הנה נחבאר ו' בתי' ג' פנימים
 ג' מקיפס אחרם אין אלו קורין פנימים אלא אל הבתי' הנה'
 כשנכנסין המוחין עלמא סוף ד"ל עלמא וכל שאר נקרא מקף
 כיון שאיט בתיבס ממש . ודע כי כל אלו מקיפין אין בו כח
 להשיג (ג) יזולת הששית שהיא
 בתי' ספילין לק אט מרחין **צמח** דהייט שאין אט
 ספילין ובתן זה . וגם דע כי ששין רמו לשאר
 כל אלו הבתי' אין הבוניה כח שאט עושין מעשה להכיח
 שהמוחין האלו נקראין ממקומן ספילין כרומו לבתי' ו'
 וירדן מדרגה אחר מדרגה
 אמנם כמה שהדפחך פעמים רבות כי כל דבר שנקרושכ
 שרשו קיים בכ"מ שיהי והארוה נמשכה למטה וכן הפיין כאן
 כי שרשם לעולם קיים ומכה ריבוי הארה שנתוסף בהם הם
 מהפססין ומאירים למטה מהם כל בתי' אלו . וארשס קיים
 למעלה . אמנם בתי' פשרין בג"ל שהם ב' כחפין בג"ל הם עלמא
 אחר שנתלבסו בתי' יולאים וירדן ברעפא ד"ל ולא הארה
 בלכד אמנם עלמותן ממש כנ"ל אך מ"ס כי שרשם נשאר
 למעלה והארסן נמשכה למטה ממדרגתן הם ח"ב ד"ל כי אלו
 שרשם נשאר למעלה והארסן לכד נמשכה למטה ובתן זה .
 *נמלא כי מח"מ (ד) דא"ל
 עלמא כשמתלבטין סוף דא"ל
 כטרפ כנה מהם נעשו מוחין
 אל ה"א בסוד אור מקף
 למעלה ומנה"י דא"ל (ה)
 נעשו ב"ז"א מוחין פנימים
 שנכנסו סוף ראש ועיין ביושר
 מצרע דכ"ב (ו) . וכבר נת"ל
 אך מח"מ חסותן דא"ל
 נעשה גולגלתא ד"ל ומנה"י
 שלו נעשין לו מוחין פנימים
 שנתלבסו בתוך נה"י דאמא
 ונולמא ד"ל נעשה מהפססין

הנהרות וביאורים (א) דא"ל : (ב) ד"ל ד"ל : (ג) ואין לנו כנגדם שום פסוק שיהי ואלו (ד) סג"י פחור : (ה) ו כחוסתא היא נבאר פ"א פ"ד פ"ד פ"ד
 דא"ל : (ו) ד"ל ו כ"א ר' מנ' כמותו שבע שבתו ואלו נכנסים שבו כי ח"ל פס"ל : (ז) כינע למיל נמשך כ"ל : (ח) ותיין למיל
 שער ד"מ יעולין פ"ה שבתם סב דכ"א נמלא . ר"ל דכל אחר דערפ דיינס נעשה פגורס ואלו פ"ה שער כוללים פ"ה . אח"כ לישק :

יפה שעה

ולכן זה המוח העליון המפיע ע"י הדעת של שבוה מל כח אל מל
 היו ואח"כ נוקחים אהיה כפיסס אר"ל י"ע . **פרי מטבול** דבנר
 האתור כי כפיקר כפיסס וכמוחין נמשכה מוח המוחין דעתיק דא"ל
 אלא כסודלי בהכפוט היות הואו הכליון במוחין דעתיק נמ"ך כספס
 ככל גוהו עד לנו"ה של המתלבטין סוף חו"ג דא"ל כהתלבטין בחו"ג
 דא"ל מ"ע אין זה עיקר המוחין וכמשכה כפיסס כקחש כי היא לא
 נמשכה אלא פ"י כחולות קדישין ונמלא שויגין דא"ל **ענו ומלכ** **ענו**
 ט"ס דעתיק **מלכ** פ"י כחולות קדישין ודמותת קדישין עדין כי הוא
 נמשך ממוחין עילאין ולא **ענו** **ענו** מוח דע"כ נמשך ענוס
 דעתיק דא"ל **ענו** מ"ס כח"ל נסחר ועגלס נמנעו סבוק לפשלים
 סבין שנכפשוהו היות דע"כ ע"כ כל החלכשות שכלים **אח"כ**
 נכבכה כפיסס היא ע"ד מולא דדיקא קדישא דתיק **הקבל הפלמ :**
 (ב) כי אח"כ נהבך האור שלהם עד למטה בנה"י דאמא ומתלבס
 בתיבס כטרפ בו כל זה כדורס כולך על דרך שכתוב בחז"ל כ"כר
 דרז"י הולב מ"י דלגס היא נחב"ד מ"ה דחטובה ו' דלגס היא נב"ב
 דחטובה קודם בהלגס סוף ד"ל כסוד מוחין ו' דלגס הוא אחר שנתלבס
 כנ"י הך טפס ד"ל . וכבר כח"ל שס דרוש ר' כתב שהלמח מ

דכח להפסך כפיסס כמ"ס כח"ל נש' שגירח הכלים פ"ז ונמלא זה חס
 נרס נמלא כי בעלות אין בסוד מ"ן משלים עמהם בתי' יסוד דא"ל
 ועלייה יסוד דא"ל משרר המוחין דא"ל . **ונלפ"ז** שכן מני מעלה עמהם
 בתי' יסוד דעתיק טלס כפיסס דא"ל נעשה כמ"ס לז"א יסוד דעתיק
 נעשה כתר לז"א ימי פיתוח כמ"ס כח"ל סוף פ"ד ז"ל **חבור** נ"כ
 התלבטות עתיק כי מיסוד של נעשה כתר לז"א ועיין לקמן פ"ס ונמלא
 כי נעלמו ח"ן ל"מ מליון עמהם שני הכחות דעתיק דא"ל ובעליה
 היסודות מהשוררין המוחין בין דא"ל בין דעתיק **ונמלא** היות במוחין
 דעתיק ונמשך עד הדעת דעתיק המתלבס בתי' דעתיק דא"ל דעתיק
 כתיבא דא"ל שבוה בין כתר למוחין כתיבא דא"ל ונעשה נ"כ היות
 במוחין כתיבא דא"ל ונמשכה כפיסס למלא קדישא . ובוה ממש דברי
 כח"ל **כשער ח"ל ומ"ן פ"י** ז"ל וכנה ראשית כל אלו התכונות הוא
 מהדעת עליון דעתיק הנקרא דל"ל אשר הדעת היותו נמך בין גולגלתא
 נמלא דא"ל ובוה בתי' היות אירא דתיבס על קרומא דמוחין דא"ל
 וכנה משס נמשך אל הדעת דלגס מהדרנה למדרנה יע"ש . **ובתי' מ"ס**
 כח"ל לעיל מ"ד ז"ל אמנם אין כח מוח עילאיה עלמו יוד' עד אירא כי
 נלכ מעלמו מחר אלו זה המוח דא"ל כל גליו הוא דיקנא דתי' כ"י

דאריך

היכל ה היכל דא שער יג שער כ"ט שער הגסירה פרק ו' ד

וכאז סבין ארך פדעה ניתן חחת ח"כ כי זה מב"פ תפאין
 ואלו מב"פ עלאין. ואם תאמר כי הגם פד"ו (ז) נחלא שכדפס
 גדול מח"כ כי זה מפלגת דא"ל ואלו הם מהלכת מוחין
 דא"ל ויחא כי הגם אלו הכי פערין נאלבש חלכב נמוחין
 דא"ל וירדו אחר שנתלבוש ע"ל (ז"ל) א"כ כאשר נערך כ' פערין
 [דפס] אלו אחר שנתלבוש אל אור (הארב) הנמשך מאחסנת
 דא"ל שהם נח' כ"פ יותר פלזיחם מאר מב' פערין נחלא
 שהב' פערין פחזורים מהם ולמשה מהם. הכלל הצולב
 מדברית כי כ"פ פלאין דג"ה דפתיק מחלנשין כ"פ פלאין
 רחג דא"ל שהם כ"פ ידים ומכל אלו נמשכת הארע לכד
 לחו"כ דא"ל אמנם כ"פ תחאין דג"ה דפתיק הם פלמן מחלנשין
 כ"פ תפאין רחג דא"ל שכם כ' כחפין ואלו הם פלמן יורדין
 ונמשכין ונעשים דפס דא"ל ממש אלא שהוא אחר שנתלבוש
 בא"ל לכן נקרא ח"כ אחסנת דא"ל וכן פערין נקרא
 פערין כ' דא"ל [עלמ]. והנה מזה הדפס שהם כ' כחפין דא"ל
 נמשך כח אל יסוד דא"ל כדי למיכב חד רוחא בניחא ראשונה
 בניקבא לפשיפה כלי זה פרוחא נקרא בנימין (ח) לכן ברש
 משב רבינו פ"ה ויבין כחפיו שכן ויבין זה כי משב מקורו וגם
 בזה סבין כי לחות שהכ"פ פלאין דג"ה דפתיק מארין כח"כ
 דא"ל ודפס כי נ"ה הם דיין לכן כעון במוחין (ט) מחפשיין
 דיין הנמשכין מהן בחוף במלחא דא"ל מאתן אלף סומק
 דומק כמזד בארר קל"ו תגא האי מלחא אחפשט במלחין
 אלף סומק דומק. זה פ"ה ג"כ בארר דל"ג דאיקרי
 מלח גלח באהוון רזיפין כי גלח דפתיק מחפשט במלח דא"ל
 והנה באהוון אמרו מאן ירוחא דא כ' פערין דכז נמין
 בגווייה ואחסנו לבן דא מספרא דלכוכי סו גני (בגויס) חד
 פטרא דאיקרי חד ומספרא דלחא חד פטרא דאיקרי נגרה
 וכלכו מספפרא בריסיה [דא"ל] ואחד לן. וכענין כ"ל כי
 חו"ג דא"ל הם חך א"ל ומשם נמשכו כ' פערין שהם כ' כחפין
 רחג דא"ל אחר שנתלבוש בא"ל כדי שהם חו"ג ונמשכו
 מא"ל לז"ל:

פרק ז סב

ונבאר פחה כמה בח' יש במוחין אלו ונאמר כי כזה
 הם ו' בח' ואלו הם. א' כסיוס במקומם פד"ן
 חך א"ל. ב' כי פ"ה בארס מלח דאיקרי דא"ל כ"ל בא"ל

נספך

הנהגות וביאורים (א) דא"ל נמשך אר פלגום נושא דא"ל כ"פ נפיק כ"ל: (ב) כדן שפן שפן כדן וכדו סלא נפריה נקדשים נקדשים לך קדושים וכו'
 דכ"י דפ"ה ספסר כח נ"ה דוקבא דפ"ה שפס"ח: דא"ל כהלנשין כח"כ דא"ל. פין חפרי דוד אום ל"ז: (ג) שער ט"ז פ"ה ספ"ל פ"ה
 פ"ה ספ"ח: כי שפס"ח שפ"ל כ"ל פ"ה: (ד) ר"ל ונשכח כל ז' יפין פ"ה וכל ז' שפ"ל כ"ל: (ה) כהרעא אפ"ה דנריב פ"ה: (ו) פין סו"ח דק"ס פ"ה:
 (ז) כ"ה א: (ח) שער ו' פ"ה שפ"ה פ"ה: (ט) ר"ל כעג כ' מוחין:

אוצר החכמה

השמש

יפה שעה

ועד כה שליטה כי כפי דא"ל נתלבוש כח"כ דא"ל לבר ולם החסשו
 (א"ל) ששעט כ' כול לקמן פ"ה פין ח"ה דפ"ה ע"ה: (ב) ג"כ דא"ל
 שכול חני ופ"ה שט ג פרקין (ומג"פ) פילאין נעשו שתי דעמו דא"ל
 ותן פ' תחתן נעשה שער נופס דא"ל (כ' חט"ג ד"ס ע"כ פ' שער פ"ה ס"ז)
 דא"ל הם כול אומר כי נעשו מה"ח רסד. גם הפ"ל נעשה מתלכות דא"ל זכאן כול אומר מפרק תחתון דכד. ולפ"ל שער כפיטריס נפ"ד
 כחז כי פח"ה דא"ל נעשו ג"ר מוחין דביטור דא"ל. וערך לחלק כי הם מדבר מבחי' שלוקח מכלי נפ"ה דא"ל לכלים שלט ובאן מדבר שלוקח
 מאוחה נכ"י דא"ל לנרע"ה נמש: (א) והנה [אין] מוזדונים ט"ה דפתיק זה כהם וגללים גלח כבוד והוד נגזח ומלחא ספסר כהום כח"כ דא"ל
 גלח נחמד והוד בנורח ואח"כ נמשכת כפיפה כהום עד מלחא דאיקרי דא"ל ח"ה וטחטו כחז אל המל כ"י ונמשך נמשך מוחין דמחמה דא"ל
 ומתרגם כבוד במוחין לכוון מוזדונין כ"ל ארך לבנין דברי כח"כ כהום כהום אומר כי החילת הכל מוזדונים ט"ה כהלנשין חך חו"ג דא"ל
 כהלנשין חך חכמה דא"ל א"כ כרי נחלא כפיפה נחלא במוחין דא"ל כהום כהום מלנשיס על חו"ג דא"ל שח"י מלנשין על ט"ה
 דפתיק ובכחוח כט"ה דפתיק כרי במוחין דא"ל כהום כהום מלנשיס על חו"ג דא"ל שח"י מלנשין על ט"ה
 ופ"ה כחז כח"ל ואח"כ נמשכת כפיפה כהום עד מלחא דאיקרי דא"ל א"כ כח"כ כהום כהום מלנשיס על חו"ג דא"ל שח"י מלנשין על ט"ה
 שמוחין דא"ל נמשכת כהום כהום עד מלחא דאיקרי דא"ל א"כ כח"כ כהום כהום מלנשיס על חו"ג דא"ל שח"י מלנשין על ט"ה
 לכפלות לרשע זפיר אנפין וזה גם שחורה וירדה מוחל קדישא למוחין דא"ל וכבר היא מפיקרא ומחילתה כיהם עס. ובכ"ל ד"ה סבין שכול
 כחז לפ"ל פ"ה ז'ל ונבאר ח"ך שלייה ח"ך נסוד מ"ג מטרד חכמה מוחין בא"ל כ"י [ומענין] כי כגד הנבאר כי בניטר כהלשון מהו א"ל
 כסוד שט כ"י ואח"כ כסוד והעפס דא"ל נעשה נעשה דא"ל כ"י. [ומענין] עשה כפליה ח"ך בא"ל שפולס כמכס גם כסוד דא"ל שחכום
 עד א"ל וכן מעורר"י סוד תחא פילאש דא"ל נודע כי מבכרי לחה אלוכי וכי כהשורר כסוד שגארם מתשורר כהום לכח"ל עישה כהלנה
 וכן זה מוחא פילאש דא"ל מחפורר פ"ה יסוד דא"ל יע"ה. ופ"ן לחמה על מה ככתבתי כי כהשורר כסוד שגארם מתשורר כהום לכח"ל כ"י
 כרי ליכח מהגברם שחחלה ופ"ה כהום וכמהשכח יע"ה כהשוררה כמהשכח על הפקווי כסוד כי זה כהפס לסיור מהשכות רשע וכרבוד
 נלשכ כידע וכן אמרו במרל ח"ך קישי אלא לדעה כי אלא כדעה שמהרר ח"ך כהלכר החקשה כי כהלח כ"ל וכן לחחא שאלן כהלכר
 מחקשה אלא פ"ה כרבוד כמהשכח ונחלא חחלה כ"ל כ"ל כהשכח אלא שאלן כהשכח מויליח כפיסע עד כ"כסוד מתקשה ושולכ כ"י
 כדעה

נעשה חכמה דא"ל ומן כ"מ חלמשים שהם הורשום נעשה
 כ"כ דא"ל ומח"ה בעלון דח"ת (א) [ח] דא"ל נעשה שאר
 פלגום נושא דא"ל נשארין כ"פ תחזורים רח"ג דא"ל שהם
 כחפין דילי אחר הם נמשכין אל ז"ל וכל זה נבאר שם.
ואמנם דא"ל כי גם אלו (בארין) כחפין נתלבוש חך א"ל
 במוח דלכון ומשם נמשכו ויהט כז"ל/ (ב) חך כענין הוא כי
 כדל"י הוא נמשך אל דא"ל מוחין חזר כל אלו כח"כ כמ"ס (כ)
 (ג) מנ' כ"ד דא"ל אחר נעשה ממש חכמה דא"ל נמשכו
 כ' מוחין לז"ל ונעשו ע' ח"כ ונקרא אחסנתה דא"ל ומנ'
 כספין נעשו כ' מלח דפס שבו כקרא חו"ג ואלו נקרא חרין
 פערין כמ"ס כפ"ה. חך החילוק שיש בהם הוא זה כי חו"כ
 שבו כחמשין מב' פרקי כ"ד דא"ל ח"כ רק בארס א'
 כחמשים מהם אל כו"ל ואינם הם פלמן אמנם כ' כחפין שהם
 סוד הדעה הם פלמן חרין כחפין היולאין ונמשכין כדעה ולא
 בארס כלכד אמנם ח"כ נמשכין רק עד אחר שנתלבוש בא"ל
 סלחא ואחר התלבושום הם נתלבוש כדעה דא"ל פ"ה התלבושום
 בא"ל אמנם אלו נמשכין פ"ה חו"ג דא"ל. ויחא כי נודע כי כ"פ
 פלאין דג"ה דפתיק הם נשמה חך כ"פ פלזיחם ידים שהם
 ח"ג דא"ל (ד) וכ"פ פלזיחם רח"ג דא"ל הם נשמה במוחין
 דא"ל כחכמה דלכון כ"ל (א) והנה זה מוזדונים כ"ה
 דפתיק זה כזה וככללן זה כזה נלח כבוד והוד כנלח ויחא
 ספסר כהום כח"כ דא"ל נלח כחכמה וכוד בנורה ואח"כ נמשכת
 ספסר כהום עד מלחא דאיקרי דא"ל ח"ה אפס כחז אל המל
 כ"י ונמשך נמשכת למחין דחכמה דא"ל ושחרכה סוד מוחין
 דלכון ומדחזים ויחלחם כהפס כהום כללכ מג' שכם כ"ה
 דפתיק מב"פ ראשונים וגם מחו"ג דא"ל (מתרין) פקרו
 ראשונים וגם חכמה דא"ל ואלו נמשכין חו"כ דא"ל. ואלו כ"י
 נקרא באר"כ (ה) אחסנתה דא"ל כי אלו כ"פ פלזיחם רח"ג
 דפתיק חו"ג דא"ל שהם פקרו כ"ד הם חלק מא"ל פלמן
 ומלחין הסניע להם כי מהם נעשה חכמה דא"ל כ"ל אלא
 שנתלבוש הארע מהם כלכד ונעשו (ו) חו"ג דא"ל וגם מב"פ
 ספאין דג"ה דפתיק נמשך ספסר לב"פ ספאין רח"ג דא"ל שהם
 כ' כחפין דילי. ואלו הכי כחפין אחר כהלנשיות במוחין
 דא"ל ירדו הם פלמן כהלנשין חך א"ל כ"ל ונעשין דפת
 לז"ל ולא בארס לכד [רק פלנשיות] כי אלו פלמן אחסנתה דא"ל
 עשו ונקרא באר"כ רח"ג חרין פערין דאחסיט א"ל לכרייהו.

23590 r

שמן שער כ"ט שער הנסירה פ"ו ששון

פרקומב

ועיין מ"ט ש' המלכים פ"ו מ"ק אוח ט' ש' ט"ו
פ"ד אוח ה' באורך כמה שמים באר"י יע"ט ש' אר"י פ"ג אוח ד'
ה"ח ק"ט ע"ב ש' ההק' ד' נ' ע"ד ור' ג"ן דרום הדעה יע"ט נכר
שלוט ד' קי"ז עוד ש' ההקדמות ד' מ"ה והוא דרום כי נה"י דע"י
מתלבשים חוץ תצ"ח דא"ח כו' ס' ארבע מאה שקל כסף ד' ע"ד:
א שם כי הנס נח"ל ד' בחי' פנימים אשר ה' מהם הם המו'
לעיל פ"ד והם ער"י נה"י דא"ח מלוגם חוץ המו' דז"ח והמו'
חוץ ללם דחבו' חוץ כלים דז"ח יע"ט . מ"ט עיני המו' כמה
בחי' הם בפנימים וגם המקי' לקמן פ"ו .

ב גם ומב' פרקי הידים עליונים נעשה חכמה דא"ח , ומן ב"פ
חמלטים שםם ארועות נעשה בינה דא"ח וממלי ח"ח עליון
דא"ח נעשה שאר השלום גוף אר"ח : השמ"ט נ"ב דא"ח שהוא חצי
ואז שבו ג' פרקין מב' פרקין עלהין נעשו ב' דעוח דא"ח ומן
פרק החחון נעשה שאר גופם דא"ח ע"כ שט"ל פי"ד מב"ט ד' פ'
ועיין ש' ט"ו פ"ו ופ"ד ושם הארבעה כחות ה' כמה מיני שינוים
באר"ח קחנו משם וע"ט שאר הליונים בזה ש' המלכים פ"ו מ"ק
אוח ט' ח"ח ד' ק"ט סע"ב . מ"ט מב' כהפין נעשו ב' חלי'
דענה שבו הכק' חו"ג ש' כ"ה כלל י"ז וע"ט כנה"ה שם"ט
ש' אג"ך ספ"ו :

ג שם חמנם ודחי כי גם אלו הכתפים נחלבו חוץ אר"ח במוחין
לדחן ומשם נמשכו לז"ח וק' דחין עולה כתי' מלמט' למעלה
במו' ועיין ב"ט אר"ח פ"ב חוץ אר"ח מלכשים אח א"ח מכל דריו
מן כגרון ועד החזה ורפי' שהידיים דא"ח הם כנגד כהפיו ממש
מ"מ חוץ יבוא בפנימיות הידים כבוד אור חוזר לפרקים רחשונים
שבמוחין דא"ח ועיין שדה הארץ דכחב דע"י אלו ר"ל דעה דא"ח
הנק' גם הוא בחי' מו' . וכן מ"ט שב' כהפין מתלבשים חוץ
אר"ח ולעיל סוף פ"ה כחב שלא נחלבו באר"ח י"ל דמ"ט שלא
נחלבו באר"ח ביינו להיות בבחי' נשמה דא"ח עלמם כמו החו"ג
שםם הידיים אב"ל להיות מעבר ללורך ז"ח ודחי שנחלבו ע"כ [ועי'
ש' ההק' ד' ד"ן ע"ח חוץ מב' כהפין נעשו ג"כ דעה דא"ח ובמ"ח
נאמר שהדעה דא"ח נעשה מח"ח דא"ח] .

ד שם כי נודע כי ב"ט עלהין דנ"ה דעחיק הם נשמה חוץ ב"פ
עליונים ידיים שםם חו"ג דא"ח כו' וכדי שלא נעריח בקושי'
נקדים לך הקדמה והוא דנ"ה דע"י הנז' הוא נה"י דנוק' דע"י
שכתב"ה דא"ח המתלבשים בכח"ב דא"ח ועיין במב"ט ד' ג"ו ועיין
במ' שכתבתי במ"ח חסדי דוד אוח ל" . ועיין מוהרי"פ ופ"ה
[עיין ש' ט"ו פ"ו בכנס' הכהם ושם אוח י"ב מ"ט] .

ה שם והנה לא מזדווגים נ"ה דעחיק זה בזה וגללים זה בזה
נלח כבוד ובוד בנלח ר"ל דנעשה כל ד' יתיך מ"ה וכל ד' שחאל
ב"ן ואל השבתי ממ"ט רבינו במ"ח ועיין ש' אג"ך רפ"ט וב' עחיק
פ"ב וש' השבירה ספ"ו וא"כ מאחר שעחיק ונוק' הם בחיבור
נפלא חוץ יבא בחי' הווג ע"ד הכו"ל ועיין מה שכתבתי בשער ע"י
פ"ה אוח ב' דבחי' הווג בע"י אוח ל' ימין עם ל' שחאל יע"ט :
ו שם ויולא כתי' הכוה בחו"ג דא"ח ואח"כ נמשכה שיפס הדיח
עד מזלח דדיקנא דא"ח וכו' ומשם נמשכה למוחין דחכמות
דא"ח ועיין יפה שעה ד' ג"ה ע"ח מה שהק' כי החילה כחב
שמזדווגים נו"ה דע"י המתלבשים חוץ חו"ג דא"ח המתלבשים חוץ
חכמות דא"ח ח"כ הרי נמלא ששטי' נמלא בחי' דא"ח שהרי הם
מלובשים על חו"ג דא"ח שחו"ג דא"ח מלביש על נו"ה דע"י ובחזק
הנו"ה דע"י הרי המו' דא"ח בכלל וכרי נעשה הווג בחו' דילכו
וכתי' היוולח מווג דלכו קיימא וחך כחב ואח"כ גמשת הטי'
היהו עד מזלח וכו' חוץ עולה כתי' ממטה למעלה מנו"ה דע"י
שנח"ג דא"ח שבו' דא"ח למעלה במזלח קדישא [שמ"ו ש"ג]
יע"ט מה שח"י ולע"כ אפשר דמ"ט דחו"ג דא"ח הם נשמה בחו'
דא"ח היינו אר"ח דא"ח ולדעהי מת"ט בשכ"ח פ"ג ועי' מה שכתבתי
במ"ח עוד בכונה מלח אחד דק"ט ומלח בארבעה של העמידה שכתב
הרב שר שלום כסוד דהטי' נמשכה לנה"י דע"י ואח"כ למח"ח
דא"ח ומשם לב' מזלח ואח"כ לא"ח כנודע דחך יתכן דמח"ח
דא"ח נמשך כתי' לדיקנא וכלל דדיקנא הוא למעלה מח"ח וחך
עולה כתי' ממטה למעלה עיין אחז ליעקב ד' ס"ד אוח ע"ח ועיין
מ"ט עליו ב"ט ט"ו פ"ד סוף אוח ה' ועיין לעיל ספ"ג ועיין שם אוח
ט"ז [עיין השמ"ט ש"י פ"ב בשנין כתי' חו"ח די"ח . עוד ל"ל

מה בחי' נעשה מיסוד דע"י וחך יתכן לזדווגו נו"ה דע"י והיכוד
לזנו משמם כלום ועיין שער ז"ח פ"ב וש' אר"ח פ"ח שכתב רבינו
שבטליות האורות למעלה חך כח ביסוד דע"י לאובלו כי הוא זר
מאלו ואז נבקע ונסדק וילא האור לחוץ ואלו אר"ח יוש"ם העומדים
בימין נעשו פרטו' ח' וכן בשחאל בינה ודכו' יע"ט נמלא דיסוד
דע"י שימם ללורך אר"ח וישכו"ח כנו' ג"ט דמ"ד [עיין לעיל ספ"ד
שכתב רבינו דיסוד דע"י נעשה כח לז"ח בכל בחינותיו יע"ט]
וגראה דווג דנו"ה הוא בבחי' היסוד דנו"ה שםם דכר ונוק'
כנודע [עיין ש' עחיק פ"ח אוח ב'] :

ז שם ואלו נעשין חו"ב דז"ח ואלו נק' בחד"ר אחסנתא דא"ח
עיין ש' כ"ה פ"ב כלל י"ז ועיין שם הליונים בזה שי"א פ"ו מ"ק
עוד נ"ב שער מאמרי רשבי' בפ"י אדר"ד ד' רל"ב ח"ח דק"ט סע"ב
ש' ההקדמות ד"ן ע"ד דרום ביאור בעיבור ולידה וזמין
וכו' . עיין בסדור בכונה ברבך כהנים שכתב לבוין להמשיך
הארה מב' פרקין עלהין דנו"ה דע"י לחו"ב דז"ח יע"ט במלח
פניו עיין בס' ד' מאוח שקל כסף ד' ע"ד ש' מאמרי רשבי'
בחד"ר ולקמן פ"ט ועיין שם ג"כ העטם דלזנו מחיר ג"כ הענה

ח דז"ח יע"ט [נק' פ"ט אוח ח'] . מ"ט דנעשה חו"ב דז"ח והם
בבחי' אחסנתא דא"ח ל"ל מה נעשה מבניות דא"ח
בז"ח וי"ל דמבחי' החכמות דא"ח שםם אחסנתא דא"ח נעשה
בז"ח חו"ב דחכמה דז"ח ומכונה דא"ח נעשה חו"ב דבינה דז"ח זה
לע"ד כוונת רבינו ועיין ח"ח ד' ק"ט סע"ב :

ט שם וז"ח כי הנס ער"י נמלא שהדעה גדול מחו"ב כי זה
מעלמות דא"ח וכו' וח"י והוא כי הנה אלו הב' עטרין נחלבו
חחילה במו' דא"ח וירדו אחר שנחלבו שם א"כ כאשר נעריך
ב' עטרין אלו אחר שנחלבו אל אור הנמשך מאחסנתא דא"ח
וכו' נמלא שבב' עטרין תחתיים מהם צ"ל ולע"ד עדיין הקשיא
במקומה עומדת דאפי' שבב' עטרין נחלבו בהארת המוחין
דחו"ב דא"ח מ"מ הב' עטרין הם עלמוחם בחי' הב' פרקין
תחתיין דנו"ה דע"י יורדים לדעה דז"ח אלא דחו"ב דא"ח שמשו
למעבר בעלמא וא"כ חוץ ע"י החלבושם באר"ח ירדו ממעלתם כל
ק"ה ואח"כ ראישי ג"כ להרב שדה הארץ שח"ך כן ורשה לחי' בדוחק
דבבחי' האחסנתא דא"ח באים בלא לבוש אשר לא כן הב' עטרין
שארבים להחלבו החילה במו' דא"ח להסחיר האור ולמעט קבלתו
מן מקבלו ועיין ש' מאמרשבי' בפ"י אדר"ו וטעם קריאתם בשם ב'
עטרין נח' בשכ"ה פ"ה יען מתלבשים בבחי' עטרת היסודו' דא"ח
בשנמשכים לז"ח יע"ט ואות י"ח יע"ט :

י שם מאחן אלהי בומקי דסומקי כנו' בחדרה כו' דאק' מלח
נח כו' כל זה עיין שער מאמרי רשבי' בפ' ארבע נשא ואדר"ו
יע"ט . מ"ט כדי למהיב חר רוחא כו' שם ה' בגלגולים הקדמה
ל"ב דל"ב מ"ט חה הרוחא נק' בנימין נח' בכ"מ נ"ב ש"ז פ"ח
וש"מ פ"ז ע"כ ועיין שט"ל פ"ח ש' הפסוקים פ' וישלח ד' מ"ב :
פרק ז' מ"ב עיין באורך דרום זה ש' מאמרי רשבי' ד' ב"ן
וד' ל"ד ע"ח פ"ח חפילין פ"ב ופ"ג שט"ו
פ"ו ס' עולת חז"ר דרושי חפילין ד' ל"ד . מ"ט כי ע"ה הארת
מזלח דדיקנא מחנוץ אורם עד מבחוץ כו' ל"ל דזה ניתח
בסיוחם במדרגייה ח' אמנם בשאר שני בחי' ע"י מי מחנוץ האורו'
א שם כי הנה הם ו' בחי' כו' ג' בחי' אלו של בחי' פנימי'
וג' מקי' של חפילין שם גאדר"ו ועיין ש' המלכים ספ"ו
מ"ק ש' ההקדמות ד"ן ע"ד והוא דרום ביאור בעיבור ולידה וזמין
וכו' יע"ט עו"ח חפילין פ"ח חפילין פ"ב לקמן פ"ט [עיין ש'
ההק' דמ"ו סע"ג יע"ט חוץ ב' מוחין נעשים לנוק' מנו"ה כי בחחי'
היו המקי' ד' ואח"כ ג' ואח"כ ב' יע"ט וז"ע דכפ"ו היה ראוי
להיות חפילין לראש רחל מזל מו' אלו ועיין ש' הכו' דרום ג' דחפ"י'
ועו"ח ד' מ"ח שהוא כסוד חפילה של יד לראש רחל יע"ט ועיין
ג"כ בעו"ח שם ד' ט"ל פ"ב טעם למה נשים פטורים מחפילין ע"ט]
מ"ט ה' הוא אח"כ כאשר מחפשט יותר וכו' בחוץ א"ח עלהו
ל"ל ז"ח ש' מאמרשבי' שם . ודע כי זה נעשה בבחי'
חינו' העולמות שהוא ע"י המעשה דהנחה חפילין כנו'
בשער מ' פ"ב דכל מלות מעשיות הוא בחינו' העולמות יע"ט
וכנגדם נעשה בפנימיות העולמותו מרינות חלו והוא פ"י הדבור
בק"ט וברבך אבות ועיין ש' הכוונת דרושי ר"ה פ"ו ד' קל"ח ע"ב
יע"ט וד"ה אלהי אברכם וכו' מ"ט

